

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

FAKULTA PEDAGOGICKÁ

KATEDRA HISTORIE

**Vzpomínky veterána Jindřicha Sitty (vojenské mise AČR
Afghánistán a Perský záliv)**

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Jakub Novotný

Historická studia, obor Historie se zaměřením na vzdělávání

Vedoucí práce: PhDr. Miroslav Breitfelder Ph.D.

Plzeň, 2018

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracoval samostatně s použitím uvedené literatury a zdrojů informací.

Plzeň, 20. 4. 2018

.....

vlastnoruční podpis

Biografie válečného veterána Jindřicha Sitty
(vojenské mise AČR Pouštní bouře - Afghánistán)

Obsah

Úvod.....	7
1 Mise Armády České republiky od operace Pouštní bouře 1990/01 po první misi v Afghánistánu v roce 2002/03	9
1.1 Pouštní bouře (Desert Storm 1990-1991).....	9
1.2 UNGCI (United Nations Guards Contingent in Iraq 1991-2003)	10
1.3 UNPROFOR (United Nations Protection Forces 1992-1995)	11
1.4 UNCRO-UNTAES (UN Confidence Restoration Operation in Croatia 1995-1996, UN Transitional Authority for Eastern Slavonia 1996-1998)	12
1.5 IFOR (Implementation Force 1995-1996).....	13
1.6 SFOR, SFOR II. (Operace Joint Forge, 1996-2004)	14
1.7 AFOR (1999).....	16
1.8 KFOR (Kosovo Force 1999-2002).....	17
1.9 ESSENTIAL HARVEST (Hlavní sklizeň 2001).....	18
1.10 TRVALÁ SVOBODA (Enduring Freedom Kuvajt 2002-2003).....	19
1.11 ISAF (Afghánistán 2002-2003)	20
2 Biografie válečného veterána v Perském zálivu a Afghánistánu plk. v zál. MUDr. Jindřicha Sitty.....	21
2.1 Základní údaje	21
3 Dětství	21
3.1 Základní škola.....	23
3.2 Školní docházka na základní škole	23
3.3 Mimoškolní aktivity na základní škole.....	24
4 Vojenské gymnázium v Opavě	24
4.1 Studium na vojenském gymnáziu.....	25
4.2 Seznámení se svojí životní láskou Libuší Milkovou	26
4.3 Po gymnáziu	26
5 Studium na Vysoké škole.....	27

5.1	Vojenská služba	27
5.2	Jak zvládal vztah na dálku se svojí milou.....	28
5.3	Opakování 3. ročníku VŠ	28
5.4	Proč se chtěl stát chirurgem.....	29
6	Stavba domu v Hradci Králové.....	29
6.1	Kde brali materiál na stavbu a jak se stavělo.....	30
6.2	Konec vysokoškolského studia.....	31
7	Vojenský újezd Boletice	31
8	Stěhování do Plzně.....	32
9	Mise v Perském zálivu	33
9.1	Proč se Jindřich přihlásil na válečnou misi	34
9.2	Jak na účast v Perském zálivu reagovala jeho manželka Libuše.....	34
9.3	Jazyková vybavenost Jindřicha	35
9.4	Působení čs. jednotky v Perském zálivu.....	35
9.5	Den ve vojenském táboře	37
9.6	Poplach na základně	38
9.7	Přátelství do konce života.....	39
9.8	Jak to rodina zvládala, když byl Jindřich ve válce v Perském zálivu.....	39
9.9	Záhadný balíček.....	40
9.10	Zakončení mise v Perském zálivu	41
10	Modernizace polní nemocnice	42
11	Druhá krize v Perském zálivu	43
12	Albánie (AFOR).....	44
12.1	Turecko	45
12.2	Cesta do Turecka z Albánie.....	46
12.3	Příjezd a situace ve městě Gölcük	47
13	Zpátky v České republice z mise AFOR.....	48

14	Afghánistán (ISAF).....	48
14.1	Přílet do Kábulu.....	49
14.2	Infikované melouny a trocha zeleně na základně 6. polní nemocnice	50
14.3	Útok na základnu 6. polní nemocnice	50
15	Konec 6. polní nemocnice.....	51
16	Sazka	53
16.1	Mistrovství světa v hokeji 2004.....	53
16.2	Řízení Sazka Arény	54
17	Československá obec legionářská.....	55
	Závěr.....	58
	Summary	60
	Prameny a literatury	62
	Příloha	I
	Seznam příloh.....	I

Klíčová slova: Armáda České republiky, zahraniční mise AČR, Pouštní bouře, UNGCI, UNPROFOR, UNCRO, UNTAES, IFOR, SFOR I, SFOR II, AFOR, KFOR, ESSENTIAL HARVEST, TRVALÁ SVOBODA, ISAF, plk. v zál. MUDr. Jindřich Sitta, 6. polní nemocnice.

Keywords: Army of the Czech Republic, Foreign missions AČR, Operation Desert Storm, UNGCI, UNPROFOR, UNCRO, UNTAES, IFOR, SFOR I, SFOR II, AFOR, KFOR, ESSENTIAL HARVEST, ENDURING FREEDOM, ISAF, plk. v zál. MUDr. Jindřich Sitta, 6. field hospital.

Úvod

Armáda České republiky má v porovnání s ostatními státy v Evropě i ve světě velmi krátkou historii. Když do této historie zapojíme i společnou armádu, kterou jsme dlouho sdíleli se Slováky v rámci státu Československo, dostaneme se ke kulatému roku 100. Právě v roce 1918 vzniká spolu s Československem také Československá armáda. Do té doby kromě Československých legií v zahraničí nic jako česká, nebo slovenská, případně československá armáda neexistovalo. Československá armáda vzniká právě z příslušníků Čs. legií. České země spadaly po dlouhá staletí pod Rakousko-Uhersko, takže když už došlo k válce, tak Češi a Slováci bojovali hlavně pod vlajkou rakousko-uherskou a za Rakousko-Uhersko.

Prvním československým náčelníkem hlavního štábu nově vzniklé armády se stal generál Jan Syrový (velitel Československých legií v Rusku a později i předseda vlády od 22. září do 30. listopadu 1938) a později Ludvík Krejčí (legionář v první světové válce a posléze armádní generál). Kromě vzniku letectva a pozemního vojska vzniká také Československé loďstvo, které se bez přístupu k moři omezuje hlavně na říční plavidla. Roku 1918 vzniká ve Vladivostoku na pobřeží Japonského moře 1. námořní oddíl Československých legií. Československá armáda mezi lety 1919-1938 užívala řadu válečných lodí, ale jednalo se převážně o strážní čluny, nebo minonosku. Československé loďstvo zaniká roku 1959.

Od 30. let 20. století na obranu proti narůstající síle Německa plánovala Československá armáda postavit linii těžkého a lehkého opevnění. Těžkých opevnění mělo být postaveno 1 276 a lehkých 15 463. Stavby měly být postaveny podél hranic s Německem. Doufalo se, že se Rakousko nezapojí do války po boku Německa a Polsko nepadne tak rychle. Před 2. světovou válkou mohla Československá armáda vyslat do boje v případě války s Hitlerem 1 280 000 vojáků a 26 000 motorových vozidel. Na přímou válku nedošlo z důvodu Mnichovské dohody v září roku 1938, a tak Hitler následně po příjezdu do Prahy, poté, co vyhláší Protektorát Čechy a Morava, rozpouští v dubnu 1939 i ČS. armádu. Po skončení 2. světové války opět vzniká Československá armáda.

Po únoru roku 1948, kdy moc ve státě převzali komunisté, doznává změny i armáda. V prvním sledu musela odejít řada generálů a velitelů a byli nahrazeni novými prokomunisticky smýšlejícími. Došlo také i na stíhání a perzekuci vojáků. Od roku 1954 do roku 1990 pak nese armáda název Československá lidová armáda, která je reorganizována podle tzv. sovětského vzoru. Kromě navýšení počtu vojáků na 300 000 členů doznává změny i výzbroj, která je vyrobena v SSSR, nebo se zvláštním povolením v Československu.

Do výzbroje ČS. armády tak byly zakomponovány například proudové stíhačky typu Jakovlev a Mig.

Od roku 1990 po pádu komunismu se Československá a později od roku 1993 Česká armáda zúčastňuje v rámci OSN (ČS. členem od října 1945) a později od roku 1999, i v rámci NATO (Severoatlantská aliance) spousty misí. Jedním z mých cílů je z pohledu Čechů tyto první zahraniční mise zpracovat. Počínaje Válkou v Zálivu 1990/91 po první působení AČR v Afghánistánu v roce 2002/03.

Československá armáda se rozpadá po rozdělení států na Česko a Slovensko v roce 1993. Armáda se tak dělí zvláště na českou a slovenskou. Obě armády i po rozdělení nadále vzájemně spolupracují. Důkazem je mise s názvem Enduring Freedom Kuvajt (Trvalá Svoboda Kuvajtu) v letech 2002/03, kdy se český a slovenský prapor sjednotil v jeden celek a vytvořil tak 1. česko-slovenský prapor radiační, chemické a biologické ochrany. Dále spolu armády úzce spolupracují, ať už se jedná o různé vojenské akce, nákupy vojenské techniky, nebo vzájemnou spolupráci a organizaci armád.

Byť je historie samotné Armády České republiky stará jenom 25 let, neznamená to, že je o účasti českých vojáků v zahraničních misích, ať už pod organizací OSN či NATO nouze. Naopak, novodobé válečné dějiny AČR jsou hodně bohaté a od roku 1993 do současnosti proběhlo přes 50 zahraničních misí a operací, kde se objevili vojáci nosící na rameni výšivku s vlajkou České republiky. Armáda České republiky se účastní momentálně 8 zahraničních misí a to konkrétně v Africe, Blízkém východě a na Balkánském poloostrově, kde spolu s dalšími státy udržují mírovou situaci a poskytují bezpečnost humanitárním pracovníkům působícím v těchto oblastech.

Cílem této bakalářské práce bude sestavit průběh vojenských misí AČR od Války v Zálivu (1990/01), kde se Česká armáda zapojila do operace Pouštní bouře po první účast v Afghánistánu (2002/03). Do této práce zahrnu i biografii válečného veterána a účastníka války v Perském zálivu, mise AFOR a, ISAF plk. v zál. MUDr. Jindřicha Sittu. Toto rozmezí jsem vybral z toho důvodu, že se jedná o první účasti AČR v zahraničí po pádu komunismu. Druhý důvod je ten, že se MUDr. Jindřich Sitta osobně zúčastnil v tomto časovém rozmezí celkem tří misí. Jeho angažmá v armádě končí právě první účastí ČR v Afghánistánu.

Moje bakalářská práce, která zahrnuje 13 let působení AČR v zahraničních misích, se z důvodu obsáhlosti tématu omezí jen na stručnější výklad těchto misí, jelikož předpokládám, že bych se jinak do rozsahu bakalářské práce nevešel.

1 Mise Armády České republiky od operace Pouštní bouře 1990/01 po první misi v Afghánistánu v roce 2002/03

1.1 Pouštní bouře (Desert Storm 1990-1991)

V roce 1899 se Kuvajt stává britským protektorátem, který se stará o bezpečí místních obyvatel a o zahraniční věci nezávisle na Osmanské říši. Po 1. světové válce hranici mezi Irákem a Kuvajtem stanovil v roce 1920 představitel britské koruny sir Percy Cox. Kuvajt dostal většinu pobřeží Perského zálivu. Na Irák zbyl pouze úzký padesátikilometrový pruh, kde se nedal postavit ani dostatečně hluboký přístav.¹ Kuvajt za Osmanské říše spadl pod iráckou Basru a tak Iráčané tohle rozhodnutí vnímali jako velmi nespravedlivé. V roce 1930 se objevují v oblasti obrovská naleziště ropy. Tato naleziště dostává pod správu Kuvajt a ještě k tomu obdržel strategické ostrovy Warbah a Bubiyan v Perském zálivu. Po vyhlášení samostatnosti Kuvajtu v roce 1961 označil Irák tento nezávislý stát za své území. Saddám Husajn v roce 1990 obviňuje Kuvajt z údajné krádeže irácké ropy a překračování těžebních kvót. Kvůli tomu v druhé polovině téhož roku vzniká v oblasti Perského zálivu výbušná situace. Irácká vojska přepadla v srpnu Kuvajt a hrozila okolí značnou početní a vojenskou silou.²

Rada bezpečnosti OSN na vzniklou situaci reaguje a schválila celkem 12 rezolucí, které odsuzovaly agresí Saddáma Husajna v Kuvajtu. Následně vznikla koalice 28 států, jejichž jednotky se vydaly na cestu do ohrožené oblasti v Perském zálivu. Jako velitel za Československo do Perského zálivu letěl tehdejší náčelník oddělení mírových sil Správy zahraničních vztahů Ministerstva obrany, plukovník Ing. Ján Való. Této mise se také zúčastnil plk. v. zál. MUDr. Jindřich Sitta, se kterým jsem provedl rozhovor a jeho vzpomínkám z misí, včetně z té z Perského zálivu, se věnuje druhá část této bakalářské práce.

Do Perského zálivu vyrazilo v první fázi za ČSFR 169 osob, které byly časem doplněny o dalších 37 vojáků. Vesměs to byli z většiny vojáci z povolání, zbytek tvořili vojáci základní vojenské služby. Složení čs. jednotky by se dalo rozdělit na velitelský štáb a na celkem 3 protichemické odřady, které se skládaly ze zdravotníků, učitelů protichemického zabezpečení, týlové roty, spojovací čety a strážní roty. Po příletu do Saúdské Arábie se dvě protichemické jednotky přidaly k saúdskoarabské armádě, jejímž cílem bylo poskytovat

¹ POLEDNE, Aleš: Největší moderní války od Koreje po Irák. Praha: Volvox Globator, 2004. ISBN 80-7207-553-5, s. 81.

² SVOBODA, Zbyšek, ROUŠAR Jaroslav: Naši vojáci v zahraničí. Praha: Generální štáb AČR v redakci Impuls, 1994. ISBN 80-85469-69-3, s. 30.

protichemickou ochranu saúdskoarabským vojákům. Saúdskoarabská armáda poskytovala a hradila našim vojákům vše potřebné. Třetí protichemický odřad měl za úkol protichemickou ochranu King Khalid Military City. Celá tato akce si z pohledu čs. jednotky vyžádala jednu oběť. Byl jí četař Petr Šimonka, který se při špatné manipulaci se zbraní v době vyhlášeného poplachu nešťastně zastřelil. Stalo se tak 18. 1. 1991.³

Úkoly, které československá jednotka v Perském zálivu plnila:

Kromě běžných úkolů, jako třeba stavění bunkrů, kopání zákopů, zásobování a ošetřování raněných vojáků a vojenské techniky, tak prováděli radiační a chemický průzkum pro saúdsko-arabské vojáky. Nebylo to nic jednoduchého, průměrně 5x denně byl vyhlášován chemický poplach. Pokud nastal, tak museli být schopni dekontaminovat jak vojáky saúdsko-arabské armády, tak i vojenskou techniku. Naštěstí k tomu nedošlo, protože pokud by nastal chemický útok, tak v terénu by čs. jednotka nebyla schopna kontaminované vojáky ošetřit.

Čs. jednotka ve válce v Perském zálivu působila od poloviny prosince 1990 do 14. 2. 1991, kdy se jednotka přesouvala do Saúdské Arábie. Působení jednotky bylo ukončeno 22. 4. 1991, kdy se vrátil zbytek vojáků Československé protichemické jednotky do vlasti. Zůstává jen část čs. příslušníků zabezpečující školení specialistů saúdsko-arabských ozbrojených sil.⁴

1.2 UNGCI (United Nations Guards Contingent in Iraq 1991-2003)

Tato humanitární operace OSN vznikla na základě rezoluce č. 700/1991 a 712/1991. Šlo o porozumění mezi iráckou vládou a OSN k vyslání tzv. „Guards“, kteří by poskytovali bezpečí menšinám v Iráku a humanitárním pracovníkům. Poté, co irácká vláda schválila přítomnost „Guards“ na svém území, se mohla humanitární akce naplno rozjet. Kromě Československa zde také byli zástupci z Filipín, Ghany, Thajska, Fidži nebo Nepálu.

První strážci přilétali do Bagdádu, kde na ně čekalo krátké školení. Zde se dozvěděli úkoly, které mají plnit a jak mají jednat s místními obyvateli a bezpečnostními složkami. Následně byli převezeni do Dohuku, což je oblast, která leží na severu Iráku a její obyvatelé jsou převážně Kurdové a Syřané. Zde byly jednotky rozděleny na ty, kteří se zapojí do

³ Ministerstvo obrany ČR. POUŠTNÍ ŠTÍT A POUŠTNÍ BOUŘE. [online]. Dostupné z: <http://www.mise.army.cz/scripts/detail.php?id=3691>. [cit. 15. 2. 2018]

⁴ SVOBODA, Zbyšek, ROUŠAR Jaroslav: Naši vojáci v zahraničí. Praha: Generální štáb AČR v redakci Impuls, 1994. ISBN 80-85469-69-3, s. 32.

kontroly bezpečnosti v sektorech v Kurdistánu (Dohuk, Erbil, Suleymania) a ty, kteří odcestují do Basry, která leží na jihu země nedaleko íránské hranice.

Hlavními úkoly těchto strážců (vojáků a policistů) bylo zajišťování bezpečnosti humanitárním pracovníkům, kteří poskytovali potraviny, zdravotnické potřeby a zdravotnickou péči místním obyvatelům jak v severních provinciích, tak v jižních částech Iráku.

Československá jednotka, která se skládala z 67 vojáků, dorazila do Iráku ve dvou vlnách z Ženevy ve Švýcarsku na začátku července roku 1991. Od roku 1996 mise pokračovala v rámci programu Ropa za potraviny. Česká republika pravidelně posílala do Iráku desetičlenné kontingenty. Celkem se této mise od roku 1991 do roku 2003, kdy byla mise UNGCI ukončena, zúčastnilo 320 českých a slovenských vojáků.

1.3 UNPROFOR (United Nations Protection Forces 1992-1995)

Tato mírová akce se týkala zemí bývalé Jugoslávie. Mise byla zahájena 27. listopadu 1991 na základě rozhodnutí Rady bezpečnosti OSN. Do mise UNPROFOR se zapojila také ČSFR. 16. ledna 1992 vydala ČSFR usnesení s číslem 27, ve kterém se zapojuje do mírových operací v bývalé Jugoslávii. V Českém Krumlově se během chvíle sestavil prapor, který se skládal jen z vojáků-dobrovolníků. Veliteli byli určeni podplukovník Ing. Karel Blahna, plukovník Ing. Vladimír Braun, plukovník Ing. Vojtěch Seidl a podplukovník Ing. Ludovít Círok. Tito velitelé byli vybráni proto, že jsou schopni plnit rozkazy na nejvyšší úrovni. Samotná mise začíná pro ČSFR na přelomu března a dubna roku 1992, kdy odletělo do bývalé Jugoslávie patnáct důstojníků a 502členný prapor, který se skládal ze tří rot. Československý prapor působil v oblasti tehdejší tzv. Republiky srbská Krajina.

Hlavním cílem tohoto praporu bylo vybudování celkem deseti kontrolních stanovišť. Devět (Check pointů) a jeden tzv. (Krossing point) v oblasti Plitvických jezer. Dnes toto území patří Chorvatské republice. Zde spolu s francouzským a keňským praporem měli na starost bezpečnost uprchlíků. Československý prapor poskytoval ochranu města Podlapač a jako jeden z nejschopnějších praporů působící v oblasti pracoval jako doprovod konvojů s humanitární pomocí, nebo konvojů s uprchlíky. Dále monitoroval srbské letiště Udbina. Veškeré letecké aktivity vyhodnocovali z pozorovacího stanoviště, které umístili na kopci ve

vzdálenosti necelých dvou kilometrů od vzletové a přistávací dráhy.⁵ Což mělo tu výhodu, že měli o situaci kolem letiště neustále skvělý přehled.

Během dlouhodobé spolupráce s Francouzi převzali čtyři příslušníci praporu vysoká francouzská vyznamenání za záchranu francouzských vojáků. Vyznamenání převzal operační důstojník podplukovník Petr Pavel, velitel roty major Karel Klinovský, operační důstojník major Stanislav Zaplatílek a psycholog podplukovník Pavel Jirkovský osobně převzali francouzský Válečný kříž z rukou francouzského ministra obrany Françoise Leotarda.⁶ Po rozdělení Česka a Slovenska ještě pár měsíců působil v oblasti Československý prapor.

Na jaře roku 1994 byl český prapor posílen o další roty a polní chirurgickou nemocnici v počtu 480 osob a celkový počet příslušníků se vyšplhal na 1 000 příslušníků AČR. V dubnu 1994 střídá velitele AČR podplk. Ing. Karla Blahnu plukovník Vojtěch Seidl. Prapor zde působí ještě jeden rok a střeží prostor 1 918 km² a hranici mezi státy o délce 90 kilometrů.

1.4 UNCRO-UNTAES (UN Confidence Restoration Operation in Croatia 1995-1996, UN Transitional Authority for Eastern Slavonia 1996-1998)

Souvisí s misí UNPROFOR a týká se hlavně polní nemocnice, která byla do míst tehdejší Jugoslávie vyslána. Název UNCRO znamená v překladu do češtiny Operace obnovy důvěry OSN v Chorvatsku. Tato mise trvala od roku 1995 do roku 1998. Polní nemocnice, která čítala 21 osob, měla za úkol poskytnout zraněným vojákům a uprchlíkům co nejrychlejší pomoc a stabilizovat je.

Dalším úkolem ho bylo dostat na specializované pracoviště zdravotnické služby mise UNPROFOR. I se zastaralým materiálem bylo fungování polní nemocnice bezproblémové. Česká jednotka byla vybavena dvěma sanitními vozy a jedním vozidlem s ARO výbavou.

Během mise se zjistilo, že pokud nastane nepřízeň počasí, tak transportní kapacity jsou nedostatečné a není možné přepravit po rozbitých a často hliněných silnicích pacienty do nemocnice, a tak byl zdravotnický vozový park doplněn o další sanitní vozidlo s ARO výbavou.

V době, kdy skončila mise UNPROFOR v roce 1995, bylo nabídnuto české polní nemocnici zůstat a stát se součástí mise IFOR, jejímž cílem byla snaha stabilizovat situaci v

⁵ Ve službách míru. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, Generální štáb AČR, 1996. ISBN 80-85469-98-7, s. 20.

⁶ Ministerstvo obrany ČR. UNPROFOR. [online]. Dostupné z: <http://www.mise.army.cz/scripts/detail.php?id=3690>. [cit. 15. 2. 2018]

Jugoslávii. Tato nabídka byla odmítnuta. AČR se mise IFOR zúčastnila v podobě 6. mechanizovaného praporu, který čítal 800 vojáků, a dalších 50 zaplnilo velitelské funkce.

Působení polní nemocnice bylo ale prodlouženo a to na základě schopných pracovníků a kvalitně odvedené práce zdravotníků. Na podzim roku 1995 v chorvatském Záhřebu vystřídala americkou nemocnici M. A.S. H., která byla brána za špičku polních nemocnic.

Na jaře v roce 1996 se v březnu polní chirurgická nemocnice přesunula do Východní Slavonie, kde začala působit ve prospěch mírové mise UNTAES do roku 1998. Polní nemocnice byla umístěna v obci Klisa, kde se stala nejvyšším odborným pracovištěm poskytujícím odbornou zdravotnickou pomoc pro zhruba 7 000 příslušníků mise.⁷ Celkový počet personálu činil 40 osob, a bylo nutné navýšit také počet techniky a sanitek. Veliteli úspěšného působení polní nemocnice byli podplukovníci MUDr. Matoušek a MUDr. Kněžek, major MUDr. Pavel Budínský a plukovník MUDr. Matoušek. Celkem se této tříleté mise zúčastnilo 850 příslušníků AČR.

1.5 IFOR (Implementation Force 1995-1996)

Mise, která souběžně běžela s mírovou operací UNCRO-UNTAES, měla za úkol zastavit násilí a obnovení Bosny a Hercegoviny. Jednotky IFOR měly také dohlédnout na bezpečný průběh voleb v Bosně a Hercegovině, jejíž termín se stanovil na 14. září 1996. Základním dokumentem mise byla Daytonská mírová dohoda, která řešila aktuální otázky, které tížily hluboce rozdělené obyvatelstvo Bosny a Hercegoviny, tedy nejen podmínky národního usmíření, ale hlavně poválečné uspořádání a politické rozdělení moci.

Celá mise o ukončení bojů a politických neshod byla rozdělena na 5 částí. První část začíná na podzim roku 1995 a byla čistě organizační. Ve druhé části se rozmisťovaly jednotky v celé bývalé Jugoslávii a v dalších třech částech následovala stabilizace na celém území. Tato akce započala 20. prosince 1995, který je také označován jako den D. Po vytvoření stability a míru v této oblasti nastala část kontroly armád jednotlivých zemí bývalé Jugoslávie a plnění dílčích misí k uspořádání bezpečnosti v celé oblasti. Pátá a poslední část byla zakončena 20. prosince 1996, tedy přesně rok po zahájení mírových operací. Na misi IFOR navazují následující mise SFOR a SFOR II.

Český 6. mechanizovaný prapor se na tuto misi připravoval ve výcvikovém prostoru v Boleticích u Českého Krumlova.

⁷Ministerstvo obrany ČR. UNCRO. [online]. Dostupné z: <http://www.mise.army.cz/scripts/detail.php?id=3689> [cit. 19. 2. 2018]

Dnem 12. února 1996 se mechanizovaný prapor Armády České republiky zařadil do sestavy mnohonárodního shromáždění britské divize a byl podřízen jejímu operačnímu velení.⁸ Česká jednotka čítala 850 vojáků a byla poskládána z několika jednotek a vojáků v záloze. Dalších 50 členů české armády působilo na velitelství AČR v Záhřebu a na britském a kanadském velitelství. Za velitele celého českého kontingentu byl určen generálmajor Ing. Jiří Šedivý (leden 1996 - červen 1996) a plukovník Ing. Jaroslav Jásek (červenec 1996 - leden 1997). Cílem 6. mechanizovaného praporu bylo budovat základny (za celou dobu působení jich vybudovali celkem 5), a tím také přebírali zodpovědnost za danou oblast, která měřila kolem 3 600 km². Velitelství 6. praporu sídlilo v obci Donja Ljubija v Bosně a Hercegovině. Museli také odminovat tuto oblast a to kvůli manévřům vojenské techniky ostatních států. Celkem se jim povedlo odminovat 61 minových polí. Jak mise úspěšně pokračovala, tak se snižoval i počet českých vojáků a základen.

V průběhu operace IFOR působili na území bývalé Jugoslávie také letci Armády České republiky. Osádky vrtulníků Mi-17, letounů An-26 a L-410 plnily nejčastěji úkoly spojené s přepravou osob a materiálu. Částečně se podílely na průzkumu a monitorování území ve prospěch mnohonárodních sil.⁹

1.6 SFOR, SFOR II. (Operace Joint Forge, 1996-2004)

Na misi IFOR navazuje operace SFOR I. Tato operace trvající od ledna 1997 se soustředí hlavně na bezpečný návrat uprchlíků do domovů a naplnění Daytonské mírové dohody podepsané 14. prosince 1995 zástupci Chorvatska, Bosny a Hercegoviny a Srbska.

Český kontingent měl průměrně 650 osob. Největší zastoupení měl 6. mechanizovaný prapor, který čítal 600 vojáků. Zde působící česká armáda byla zařazena do britské sestavy mnohonárodní divize se zkratkou MDN-SW (Multinational Division – South West). Velení této divize bylo umístěno do města Banja Luka, což je druhé největší město v Bosně a Hercegovině, kde jim byl vyhrazen prostor bývalé továrny na okraji města. České velitelství bylo umístěno do obce Bosanska Krupa a jejím cílem byla úzká spolupráce s MDN-SW a udržování nepřetržitého spojení s generálním štábem AČR v Praze pro případ akutního řešení nenadálé situace.

⁸ XAVEROVÁ Jarmila: Čeští vojáci v Bosně a Hercegovině v mírových operacích pod vedením NATO. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2002. ISBN 80-7278-156-1, s. 19.

⁹ Ministerstvo obrany ČR. IFOR. [online]. Dostupné z: <http://www.mise.army.cz/scripts/detail.php?id=3708>. [cit. 19. 2. 2018]

Český kontingent spadl pod NSE (National Support Elements). Ten se staral o zajištění potravin, vody, elektřiny, pohonných hmot a dalšího nutného materiálu pro 6. mechanizovaný prapor a celou dobu odpovídal za finanční a ekonomické zabezpečení celého českého kontingentu.

Velitelství praporu stále sídlilo v obci Donja Ljubila. Jednotlivé roty se v červnu 1997 přesunuly do oblasti Blagaj Japra (2. rota) a byla jim rozšířena působnost i o Sanský most (1. rota). Druhá rota také odpovídala za oblast okolo města Novi Grad, kde most přes řeku Unu dodnes spojuje národní entity chorvatskou a srbskou. Úkolem příslušníků praporu bylo poskytnout bezpečný návrat uprchlíků zpět do své domoviny. Do toho úkolu patří i pravidelné hlídkování, pátrání po válečných zločincích a zajištění odzbrojení jednotlivých nepřátelských armád a jejich návrat do kasáren.

Příslušníci 6. mechanizovaného praporu AČR plnili své úkoly po celou dobu mise s vysokým nasazením a odpovědností. Zasludou své profesionality, nestrannosti a také schopnosti domluvit se s místním obyvatelstvem si získali nejen důvěru u většiny populace v prostoru odpovědnosti, ale i uznání ze strany velitelství MND-SW.¹⁰

Vrchní představitelé a vybraní jedinci z řad armády AČR působili také na velitelství SFOR a MND-SW, kde se podíleli na plánování a vedení operací a úkolů spojeneckých armád. Této mise se zúčastnila i 6. vrtulníková jednotka vybavená vrtulníky Mi-17. V té se během operace SFOR vystříдалo 140 českých vojáků. Za pět let působení 6. vrtulníková jednotka přepravila 647 tun nákladu, 17 421 pasažérů a vykonala přes 4 772 letů. Úkoly jednotky byly přepravování materiálu, přeprava zraněných a nemocných, rekognoskační lety a vysazování výsadkářů. V červnu končí SFOR I. a štafetu přebírá SFOR II. Tato operace trvá od 21. června 1998 do jara 2004.

Během misí SFOR I. - SFOR II. se na funkci velitele českého kontingentu vystříдалo celkem 9 velitelů. Uvedu prvního a posledního. První velitel byl plukovník Ing. Zdeněk Mach, který vystřídal dříve zmíněného plukovníka Ing. Jásku (IFOR). Plk. Ing. Zdeněk Mach působil jako velitel od ledna do září 1997. Posledním byl plukovník gšt. Ing. Jan Neplech, jehož velení končí v prosinci 2001.

Poté, co pomyslný štafetový kolík po SFOR I. získává operace SFOR II., se snižuje počet zahraničních i českých jednotek v oblasti. Příslušníci AČR působí už jen na velitelstvích a pokračují v realizaci ještě nehotových plánů a projektů. Činnost AČR na mnohonárodnostním velitelství v již dříve zmíněné Banja Luce končí v říjnu 2002. Ještě 7

¹⁰ XAVEROVÁ Jarmila: Čeští vojáci v Bosně a Hercegovině v mírových operacích pod vedením NATO. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2002. ISBN 80-7278-156-1, s. 57.

českých důstojníků působí na velitelství SFOR do prosince 2004. Posledním českým velitelem a styčným důstojníkem, který v misi SFOR II. působil, byl podplukovník Ing. Ladislav Buček. Následně operaci přebírá Evropská unie s novým názvem mise Althea.

1.7 AFOR (1999)

Albánská vláda nebyla schopná se sama postarat o Kosovské uprchlíky, a tak NATO přišlo s humanitárním plánem, jak tento problém vyřešit. Vzniká operace s názvem AFOR, která čítá jednotky z 16 států, mimo jiné také z ČR. Českou republiku zde vedl podplukovník MUDr. Jindřich Sitta, který vytvořil na základě poznatků z války v Perském zálivu 6. polní nemocnici a tato polní nemocnice se také mise zúčastnila. Jednotka byla do Albánie vyslána v počtu 90 osob + 10 zdravotníků z litevské armády. Jednotka dostala na starost oblast kolem města Kavaje na západě Albánie, asi 30 kilometrů od hlavního města Tirany.

Cílem 6. polní nemocnice bylo poskytovat 24hodinovou zdravotnickou péči uprchlíkům a odbornou lékařskou pomoc dle standardu NATO v rozsahu specializované lékařské péče v oborech traumatologie, ORL, RTG, stomatologie, kardiologie a psychiatrie.¹¹ Nabízet zdravotnické potřeby uprchlíkům a starat se o to, aby nevypukla epidemie v uprchlických táborech. Další část zdravotníků 6. polní nemocnice se starala o převoz uprchlíků ze severu Albánie do nově postavených táborů na jihu země.

Turecko

Dne 17. srpna 1999 postihlo Turecko obrovské zemětřesení o síle 7,8 Richterovy stupnice. Zemětřesení zasáhlo oblast kolem města Gölcük, které leží u břehu Marmarského moře. Byl velký počet mrtvých a zraněných a hrozilo nebezpečí epidemií a také byl nedostatek vody a míst v nemocnicích. MUDr. Jindřich Sitta se domluvil s náčelníkem generálního štábu arm. gen. Šedivých, že pomůžou Turecku. Po souhlasu parlamentu ČR byla 6. polní nemocnici přesunuta do postižené oblasti.

Do Turecka se dostali jako jedni z prvních a pro jejich působení jim byl vyhrazen celý fotbalový stadion. Celkem se do Gölcüku přesunulo 35 příslušníků 6. polní nemocnice, zbytek zůstal v Albánii. Hlavním úkolem bylo poskytovat lékařskou pomoc a některým i dočasné ubytování.

¹¹ ROUŠAR Jaroslav, PROCHÁZKA Jan, XAVEROVÁ Jarmila: Na cestě integrace: [1999-2004]. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2004. ISBN 80-7278-211-8, s. 90.

Jejich působení zde končí 31. října 1999, kdy jsou leteckým speciálem prezidenta Václava Havla, který zde byl na návštěvě tureckého prezidenta, dopraveni zpět do České republiky. Za celou dobu v Turecku ošetřili kolem 13 000 osob. Mise AFOR v Albánii končí o měsíc dříve 27. září.¹²

1.8 **KFOR** (Kosovo Force 1999-2002)

Hlavním cílem operace KFOR bylo uklidnění situace v Kosovu a zabezpečit demokratický vývoj země, bez přítomnosti bezpečnostních složek NATO a OSN. Tato operace byla zahájena 12. července 1999 a účastnila se jí také Česká republika jakožto nový člen NATO.

Česká armáda zde byla zastoupena velitelstvím, které spolupracovalo s ostatními štáby mise a 6. průzkumnou rotou a leteckou jednotkou. Zpočátku zde působilo 140 vojáků AČR, ale jak plynul čas, počet vojáků se neustále zvyšoval. Od ledna do července 2000 působí v operaci 4. průzkumná rota. Kontingent AČR v misi čítal 180 osob, z toho 5 vojáků bylo zařazeno na velitelství KFOR v Prištině.¹³ Veliteli jednotlivých rot, kteří se vystřídali během operace KFOR, byli podplukovník Ing. Karel Klinovský (6. průzkumná rota), podplukovník Ing. Vladimír Podlipný (4. průzkumná rota), major Ing. Zdeněk Pitner (2. průzkumná rota), major Ing. Vlastimil Rozumek (7. průzkumná rota) a major Ing. Petr Smola (11. průzkumná rota).

Průzkumné roty byly zařazeny pod britské bojové uskupení a plnily úkoly hlavně v severozápadní části Kosova. Roty střežily úsek kosovsko-srbské hranice dlouhé 42 kilometrů. Dále také monitorovaly veškeré činnosti na tomto svěřeném úseku a v příhraniční oblasti, evidování a zajištění bezpečného návratu uprchlíků a vytvoření podmínek pro obnovu mírového soužití kosovských Srbů a Albánců v prostoru působení roty. Rota nepřetržitě zabezpečovala střežení a ochranu odloučených oblastí obývaných srbskou menšinou.¹⁴

Česká letecká skupina vybavena letounem An-26 a čítající 16 členů posádky působila v operaci KFOR jako přepravce různého vojenského i nevojenského materiálu a vojáků na trasách ze Splitu do Skopje, Tirany, Sarajeva a Prištiny (hlavního města Kosova). Celkem nalétali za necelé tři roky kolem 2 500 hodin.

¹² Česká televize/ČTK/. ZEMĚTŘESENÍ V TURECKU SI VYŽÁDALO VÍCE NEŽ 17 TISÍC ŽIVOTŮ [online]. Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/archiv/1444680-zemetreseni-v-turecku-si-vyzadalo-vice-nez-17-tisic-zivotu>. [cit. 20. 2. 2018]

¹³ ROUŠAR Jaroslav, PROCHÁZKA Jan, XAVEROVÁ Jarmila: Na cestě integrace: [1999-2004]. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2004. ISBN 80-7278-211-8, s. 105.

¹⁴ Ministerstvo obrany ČR. KFOR [online]. Dostupné z: <http://www.mise.army.cz/scripts/detail.php?id=3709>. [cit. 20. 2. 2018]

Od února 2002 mise KFOR pokračuje do 3. listopadu 2011, kdy AČR předává svoji poslední základnu v Kosovu místním úřadům a vrací se poslední čeští vojáci. V současné době (únor 2018) působí v Prištině 9 českých vojáků.

1.9 ESSENTIAL HARVEST (Hlavní sklizeň 2001)

Tato mise vznikla na žádost makedonského prezidenta Borise Trajkovského, který žádal NATO o pomoc při potlačení vzpoury extrémistů a albánských povstalců v jeho zemi. Severoatlantická aliance připravila operaci Essential Harvest a stanovila počátek mise na 22. srpen 2001. Celkem se této mise zúčastnilo 19 států včetně USA.

Česká republika se této mise zúčastnila na základě usnesení vlády č. 639 z července 2001. Armáda České republiky byla zastoupena kontingentem, který působil v sestavě 16. vzdušné výsadkové brigády společně s kontingenty Velké Británie, Itálie, Kanady, Španělska, Turecka, Nizozemska, Německa a Belgie.¹⁵ Do Makedonie byl vyslán 43. výsadkový mechanizovaný prapor složený z 3. výsadkové roty, družstva odstřelovačů, rotního obvažiště, odminovacího týmu a čtyř logistiky. Celkem bylo vysláno 120 českých vojáků, kteří doplnili mnohonárodní kontingent o finálním počtu 3 500 členů. Velitelem české jednotky se stal kapitán Ing. Oldřich Nápravník.

Česká jednotka dostala za hlavní úkol střežit velitelství mnohonárodnostní brigády. Dalšími úkoly bylo také chránit zásobovací konvoje a odzbrojovat povstalce, ať už dobrovolně, nebo ne a následně tyto zbraně odevzdat ke zničení. Limit odebraných a zlikvidovaných zbraní byl pro AČR stanoven na 3 300 kusů. To se českým vojákům povedlo splnit a dokonce i tuto hranici překročili o několik stovek. Celkem bylo napočítáno 3 875 odebraných zbraní včetně 17 protiletadlových raketových systémů, 161 minometů a 4 obrněných vozidel.¹⁶ Mise trvala do 26. září 2001.

¹⁵ ROUŠAR Jaroslav, PROCHÁZKA Jan, XAVEROVÁ Jarmila: Na cestě integrace: [1999-2004]. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2004. ISBN 80-7278-211-8, s. 99.

¹⁶ ROUŠAR Jaroslav, PROCHÁZKA Jan, XAVEROVÁ Jarmila: Na cestě integrace: [1999-2004]. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2004. ISBN 80-7278-211-8, s. 100.

1.10 TRVALÁ SVOBODA (Enduring Freedom Kuvajt 2002-2003)

Operace Enduring Freedom byla vyhlášena jako bezprostřední reakce na teroristické útoky na USA, kterým došlo 11. září 2001.¹⁷ Česká armáda se této misi zúčastňuje na základě usnesení vlády č. 866 ze dne 11. 9. 2002 a se souhlasem parlamentu, který misi schválil v půlce listopadu 2002.

Česká jednotka byla tvořená velitelským štábem, který vedl plukovník Ing. Josef Prokš a zesílenou 9. rotou chemické ochrany z Liberce vedenou majorem Ing. Jiřím Gajdošem. Tato jednotka se připojila do uskupení vojsk Combined Joint Task Force – Consequence Management (zkr. CJTF CM).

Cílem našich vojáků bylo odstraňování škod po chemických, biologických a radiačních útocích, nebo po zbraních hromadného ničení. Dále jednotka prováděla na žádost Kuvajtu na základně Camp Doha západně od hlavního města Kuvajt výcvik v oblasti chemické obrany a zabezpečení, protože v té době 9. chemická rota představovala špičku ochrany proti průmyslově toxickým látkám.

5. září roku 2002 došlo k vystřídání 9. chemické roty za 4. odřad radiační, chemické a biologické ochrany posílen o jeden prapor. Počet vojáků AČR se vyšplhal na 400. Velení se ujal plukovník Dušan Lupuljev.

Úkolem bylo chránit spojenecká vojska a civilisty před použitím chemických, biologických a dalších zbraní hromadného ničení a zabránit neštěstí při špatné manipulaci s nalezenými zbraněmi. Pokud by došlo na to, že zbraň hromadného ničení byla použita, tak český kontingent měl dovoleno se účastnit záchranných akcí. Dále jejich úkol z odborného hlediska představoval zabezpečení radiačního, chemického a biologického pozorování společně se zajištěním dlouhodobé nepřetržité detekce a včasného varování.¹⁸

Prvního března roku 2003 se český prapor spojil se slovenským praporem a vznikl tak 1. česko-slovenský prapor radiační, chemické a biologické ochrany. Tato jednotka čítala 469 osob, z toho 69 byli příslušníci Ozbrojených sil Slovenské armády. 20. března 2003 se zahajuje operace Irácká svoboda.

¹⁷ ROUŠAR Jaroslav, PROCHÁZKA Jan, XAVEROVÁ Jarmila: Na cestě integrace: [1999-2004]. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2004. ISBN 80-7278-211-8, s. 121.

¹⁸ Ministerstvo obrany ČR. Trvalá svoboda. [online]. Dostupné z: <http://www.mise.army.cz/scripts/detail.php?id=3688>. [cit. 24. 2. 2018]

O chvíli později přichází první vzdušný poplach a raketová válka nad Kuvajtem byla zahájena.¹⁹ Čeští vojáci podnikli několik výjezdů k místům, kde dopadla raketa, protože bylo podezření, že se v ní nacházejí chemické látky. V půlce dubna se raketová válka uklidňuje. 2. května 2003 končí součinnost česko-slovenského praporu. Návrat českých jednotek domů do České republiky byl dokončen 2. června 2003. Vojenský materiál byl poslán o několik dní dříve z přístavu lodí Aqaba 25. května. Tím účast české armády v misi Enduring Freedom nekončí. Chemický odřad a prapor střídá 7. polní nemocnice, kterou vede plukovník MUDr. Vojtěch Humlíček.

7. polní nemocnice zde působí do 20. listopadu 2003, takže ještě dalších pět měsíců. Během této doby zdravotníci a lékaři ošetřili přes 10 000 civilistů a vojáků a provedli přes 250 operací.

1.11 ISAF (Afgánistán 2002-2003)

První působení AČR v Afgánistánu začíná v květnu 2002. K působení české armády v bojové misi došlo díky velkému přičinění podplukovníka MUDr. Jindřicha Sitty. Ten využil svých kontaktů v USA a při plánování operace jim nabídl účast 6. polní nemocnice, byť tehdejší ministr obrany Ing. Jaroslav Tvrdík zamítl účast Armády České republiky v Afgánistánu. Vztahy mezi ministrem Tvrdíkem a Sittou se kvůli tomu zhoršily, a to způsobilo po návratu z Afgánistánu zánik zkušené 6. polní nemocnice.

Do Kábulu v Afgánistánu přilétá 6. polní nemocnice, četa ochrany a vojenská policie 3. května v počtu 120 osob a postaví základnu poblíž města. Jejich úkolem bylo poskytovat humanitární pomoc místním obyvatelům v celé oblasti Kábulu. Místní je ze začátku přijímali se značnou nedůvěrou a někteří je dokonce vítali s kameny v ruce. Postupem času si s místními obyvateli vybudovali až přátelský vztah. Za celou dobu působení 6. polní nemocnice byl ohlášen jeden teroristický útok na základnu, naštěstí k němu nedošlo.

6. polní nemocnici v říjnu téhož roku střídá 11. polní nemocnice v počtu 50 osob. Tuto polní nemocnici vede podplukovník MUDr. Marek Obrtel, který dnes pracuje jako urgentní lékař v rodném Přerově. 11. polní nemocnice působí v Afgánistánu do 13. února 2003, kdy se vrací poslední zbytky lékařského vybavení polní nemocnice do České republiky.

¹⁹ ROUŠAR Jaroslav, PROCHÁZKA Jan, XAVEROVÁ Jarmila: Na cestě integrace: [1999-2004]. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2004. ISBN 80-7278-211-8, s. 124.

V Afghánistánu zůstává pouze 11členný chirurgický tým působící v německé polní nemocnici. Tento tým se vrací 24. dubna 2003, a tím je zakončena první účast AČR v misi ISAF. Vojenské mise v Afghánistánu pokračují i do současnosti, ale to už není předmětem této bakalářské práce.²⁰

2 Biografie válečného veterána v Perském zálivu a Afghánistánu plk. v zál. MUDr. Jindřicha Sitty

2.1 Základní údaje

- Jindřich Sitta se narodil 15. srpna 1955 v Zemské porodnici u Apolináře na Praze 2.
- Základní škola Na Pražačce 1961-1967. Od roku 1967 do roku 1970 navštěvoval školu v Zahradním Městě.
- Vojenské gymnázium v Opavě 1970-1974.
- Vojenský lékařský výzkumný a doškolovací ústav Jana Evangelisty Purkyně v Hradci Králové 1974-1981.
- Od roku 1986 žije v Plzni.
- Mise v Perském zálivu 10. 12. 1990 - květen 1991
- Mise v Albánii a Turecku květen 1999 - 31. října 1999
- Mise v Afghánistánu květen 2002 - říjen 2003
- Členem Československé obce legionářské od roku 2003. Od roku 2007 dodnes zastává funkci prvního místopředsedy.

3 Dětství

Jindřich se narodil, jak již bylo zmíněno, 15. srpna 1955 v Zemské porodnici v Praze 2. Jeho otec pracoval jako vedoucí kriminalistické laboratoře v Praze a jeho matka Pavla pracovala jako vedoucí krejčovny v Hudebním divadle Karlín. Jindřich má ještě o 4 roky mladšího bratra Jana. Po narození obou bratrů jejich matka následně pracovala doma, takže ani jeden z nich nechodil do školky, byť se o to hodně snažila. Do školky chodil Jindřich jen týden, protože když se ho jednou rodiče pokusili dát do školky, tak celý týden prostál u vchodových dveří a odmítal se hnout a čekal, až si ho máma vyzvedne. Takže to jeho rodiče

²⁰ Ministerstvo obrany ČR. ISAF. [online]. Dostupné z: <http://www.mise.army.cz/scripts/detail.php?id=3710>. [cit. 24. 2. 2018]

vyhodnotili tak, že to nemá smysl dávat Jindřicha do školky a to byl jeden z hlavních důvodů, proč s ním, a později i s jeho bratrem Janem, zůstala doma až do nástupu do základní školy.

Od začátku svého života bydlel se svými rodiči v Praze na Žižkově nad vozovnou ve vnitrobloku v dvoupokojovém bytě. Často si zde s bratrem jako děti hrály a především každou sobotu a neděli jezdily do Koloděj u Prahy, které jsou dnes součástí Prahy 9. V Kolodějích měli tetu a strýce, kteří byli bezdětní a měli obrovský dům se zahradou. Téměř každý víkend tam jezdili pomáhat a jako kluci si tam i hrát.

Vždycky, když strýc přišel k synovcům domů a Jindřich s bratrem Janem byli ještě v předškolním věku, tak si Jindřicha strčil jako aktovku pod jedno podpaždí a bratra Jana pod druhé podpaždí a šel s nimi na autobus a jeli do Koloděj. Nutno říci, že strýc měl přes 2 metry a byl to policajt a ruce měl jak tlapy, takže pro něj nebyl problém je takhle nosit.

Venkovští kluci byli raubíři a to Jindřichovi s bratrem vyhovovalo, takže se zapojovali do řádění s nimi. Rád vzpomíná na to, jak vedli války s kluky z okolních vesnic, konkrétně ze Stupic a Sibřiny. Všichni měli praky, ze kterých stříleli matky a šrouby na své protivníky. Když jim jednou došlo střelivo, tak před JZD v Kolodějích stál dřevěný pluh na sněhu, který se tahal koňmi a vypadal jako malá loď. Kluci z toho pluhu odšroubovali úplně všechny matky a šrouby. Když potom napadl sníh a zaměstnanci JZD zapřáhli pluh do koní, tak se jim rozpadl na jednotlivá prkna. Dále jako kluci stříleli po bažantech. Někteří kluci byli takoví borci, že dokázali sestřelit prakem i letícího bažanta. Takže z toho vyplývá, že ty války s ostatními kluky z vesnic byli dost bolestivé, protože spousta kluků měla velmi přesnou mušku. Lze celkem mluvit o štěstí, že ani Jindřich ani jeho bratr nepřišel o oko, nebo si nepřivodili jiné vážné zranění, kromě modřin, zlomenin a krvavých šrámů. Při jedné bojové hře se vzduchovkami Jindřich prostřelil lýtko svému bratranec, když se honili po baráku a stříleli po sobě vzduchovkami. Jeho bratranec se špatně schoval za zeď domu a přesnou ranou mu to lýtko prostřelil.

Jindřichovi a dalším klukům se náhodou dostala do ruky knížka Tarzan syn divočiny, což by se dalo pokládat za malý zázrak, protože do socialistického Československa se něco takového jen tak dostat nemohlo. Knížka se klukům strašně moc zalíbila. Ihned poté v oboře v Kolodějích skákali po hustě vysázených smrčcích z jednoho smrčku na druhý a vítěz byl ten, který přeskákával z jedné strany obory na druhou. Obora byla veliká asi 100 m na délku. Samozřejmě že většinou všichni popadali, takže šrámy a odřeniny byly na místě. Dětství bylo z jeho pohledu šťastné a moc rád na něj vzpomíná.²¹

²¹ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 19. 10. 2017

3.1 Základní škola

Do základní školy Jindřich nastoupil v roce 1961 a navštěvoval nejdříve školu na Praze 3. To byla škola, která se jmenovala Na Pražačce. Byla to krásná, velká škola na kopci. Z jedné strany se koukalo na Žižkov a z druhé se koukalo na Karlín a na vlaky. Tuto školu Jindřich navštěvoval do 6. třídy. Následně se s rodinou přestěhoval na okraj Prahy, protože zde vyrostlo nové sídliště Zahradní Město a tam od 6. třídy do 9. třídy pokračoval ve školní docházce.

3.2 Školní docházka na základní škole

Jindřich nepatřil vyloženě k nejlepším žákům. Do 6. třídy, než se přestěhovali, to sice bylo o samých jedničkách, ale poté v pololetí v 6. třídě měl 7 trojek, ale do konce školního roku se mu to povedlo vylepšit na 3 dvojky, a zbylé roky základní školy končil školní rok vždy s vyznamenáním. Jindřich měl ale jiný problém a to bylo s chováním. Permanentně mu hrozila dvojka z chování. Téměř každé pololetí dostával ředitelskou důtku. Důvodem byl nedostatek ve vnímání autorit. To už muselo být hodně zle, aby Jindřich začal vnímat autoritu. Problém byl také, že si navykl, že když jim přišel dopis s důtkou do poštovní schránky jako doporučené psaní, tak tátovi sebral občanský průkaz a pro doporučené psaní si zašel na poštu a to oznámení, že dostal důtku, házel rovnou do koše. Jednou Jindřich onemocněl a nemohl pro ten dopis dojít. Následně ten dopis poslala pošta zpátky do školy. Škola na to zareagovala a pozvala si rodiče a přišlo se na to, proč ty dopisy rodiče nedostávali. Tenkrát za to dostal pořádný výprask od otce. Dokonce za tohle hrozila Jindřichovi i trojka z chování. Jenže jeho skvělé učební výsledky tomu zabránily a dostal na vysvědčení z chování pokaždé jedničku. Nicméně ten problém v chování měl veliký.

V 6. třídě Jindřicha učila učitelka matematiku, jejíž jméno si nepamatuje, ale poté z nějakého důvodu odešla a jejich třídu dostal na matematiku starší pán menšího věku, který už byl v důchodu. Tento učitel zahajoval výuku tím, že přišel do třídy a všichni se na jeho pokyn postavili a posadili. Následně nešel ke svému stolku, ale rovnou k poslední lavici u okna, kde seděl Jindřich a jeho spolužák Jirka Vagenknecht a chytil je za jemnou kůži na krku a vytáhl je z těch lavic a zatřásl s nimi. Klukům vytryskly slzy z očí, protože to byla velká bolest. Následně s nimi praštil zpátky do lavice a řekl jim: „*To máte preventivně, protože určitě budete zlobit!*” Až poté šel ke svému stolku a zapsal do třídní knihy. Díky němu se Jindřich zamiloval do matematiky. Následně vyhrál několik matematických soutěží, jak na

základní, tak potom i na střední škole a z té matematiky těžší dodneška. Díky tomu, že neuznával autority, tak tu tvrdší výchovu potřeboval. Základní školu ukončil v roce 1970.

Se spolužáky ze základní školy je i po tolika letech v kontaktu a stýkají se jednou ročně. Srazy se konají vždycky v Praze a většinou se sejde minimálně 25 jeho spolužáků ze třídy. Se spolužáky z gymnázia zavedli stejný systém, takže sraz jednou za rok, ale bohužel účast spolužáků je podstatně nižší. V roce 2017 se sešli jenom 3, tak doufají, že příští rok 2018 bude účast na srazu mnohem početnější.

3.3 Mimoškolní aktivity na základní škole

Při povinné školní docházce na základní škole byl Jindřich nucen hrát na housle. Na housle se učil 7 let. Nebavilo ho to a nehrál na ně rád. Nicméně jeho rodiče rozhodli, že hudba patří k základnímu vzdělání každého žáka. Jako spousta dalších žáků a dětí sportoval. Hrál fotbal za Slavoj Jarov a tenis, ale žádných zárných výsledků nedosáhl.²²

4 Vojenské gymnázium v Opavě

To, že se dostal na vojenské gymnázium, byla víceméně náhoda, jeho hlavní prioritou byla SOŠ chemická v Praze, kam si dával přihlášku na přijímací zkoušky. V posledním ročníku ZŠ přišli vojenští náboráři, kteří žákům vyprávěli, jak je služba v armádě úžasná. Jindřicha to očarovalo, a proto si dal druhou přihlášku na vojenské gymnázium v Opavě, protože v Praze vojenské gymnázium nebylo. Nakonec to proběhlo tak, že se zúčastnil přijímacích zkoušek na obě střední školy, byť na Chemickou školu dodatečně kvůli nemoci, která se nakonec projevila jen jako pouhé nachlazení. V době, kdy bylo potřeba někam nastoupit, tak měl informace pouze o tom, že je přijat na vojenské gymnázium v Opavě. Informace o tom, jestli zvládl přijímací zkoušky na chemickou odbornou školu, neměl, tak musel nastoupit do Opavy. Když tam začal studovat, tak po 3 měsících mu přišel dopis, který se zřejmě ztratil někde na poště, že se dostal i na Chemickou školu. Ta byla jeho snem, protože jeho táta se zabýval chemií a i Jindřich chtěl jít v jeho stopách. Nicméně, pokračoval ve studiu na vojenském gymnáziu, i přestože ty začátky nebyly úplně růžové a dost polštářů tam kluci probrečeli. Hrdost mu ale nedovolila skončit ve studiu a jít na Chemickou odbornou školu do Prahy.

²² Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 29. 10. 2017

4.1 Studium na vojenském gymnáziu

Pro kluka, kterému je 15 let, to studium bylo určitě velice náročné. Ani ne tak studium odborných předmětů, ale především ten život sám. Představte si, že od 15 do 19 let máte k dispozici učebnu, hřiště, pokoj a TV místnost. Když se dobře učíte, můžete jít 3x týdně na vycházku asi tak na hodinu, nebo na dvě. V pokoji vás spí 17 a k dispozici máte železnou postel, kovový stolek, skříňku a na chodbě šuplík na učivo. To je všechno, žádné kytky, hračky, knihy, plakáty ani magnetofony. V 6 ráno je budíček a vy jdete v trenkách na rozcvičku, ať už je zima, nebo není. Pak vás čeká osobní hygiena, obléct se do školy a sbalit si učebnice. Následuje nástup do útvaru, v útvaru do učebny, tam učení, v útvaru jdete na oběd a z obědu na ubikace, na postel si nesmíte sednout, ta musí zůstat ustlaná celý den. Na postel si můžete odložit jen věci, máte půl hodinky na odpočinek a poté samostudium, což byly 4 hodiny odpoledního povinného učení, dělání úkolů apod.

Při samostudiu byli v učebnách, sice bez dozoru učitelů, ale muselo být 45 minut ticho, pak byla 15minutová přestávka – to se mohli projít a takhle to probíhalo další 3 hodiny, každé odpoledne. Při samostudiu se museli učit to, co se naučili dopoledne a také si napsat úkoly. Potom byla večere a následně různé kroužky. Jindřich dělal judo a získal v něm zelený pásek a dokonce jezdil i po soutěžích. Závodně tančil a chodil zpívat do sboru. Byl i v střeleckém kroužku. Střílel z malorážky a dotáhl to na mistrovskou třídu, kdy při střelbě vleže nastřílel z 600 možných zásahů 597. Standardně střílel 595 z 600 možných.

Před večerkou, která byla v 10 hodin, probíhala kontrola pořádku, museli otevřít skříňku a oddělat žaluzie, a když košile nebyly srovnány na milimetry jedna na druhou, tak proběhne tzv. „vybagrování“. Všechno vám vyhodí ze skříňky a do večerky musíte všechno poskládat znova. Během studia byla pořadová příprava, střelecká příprava a obecné vojenské dovednosti. Kluci zde byli vychováváni jako budoucí důstojníci. Takže výchova byla docela tvrdá. Ale není to tak, že by Jindřich na tyto časy nevzpomínal rád, vzpomíná. Když měli dobré známky, tak mohli jít ven, za trojky už se ven nechodilo, museli mít jedničky, nebo dvojky. Pak byli za vzorného vojáka a měli vycházky prodloužené o hodinu. Tím byli kluci motivováni k dosažení co nejlepších výsledků. Takže když byly dobré známky, tak mohli chodit i za holkami. Jindřich si díky výborným školním výsledkům v Opavě našel svoji budoucí manželku, se kterou žije dodnes.

Na gymnáziu byly vyučované předměty stejné jako na standardním gymnáziu. Třeba biologie, čeština, zoologie, matematika, zeměpis, fyzika. Hlavním rozdílem byla vojenská přísná výchova. I když jim bylo 18 let, tak přístup vedení k žákům byl pořád stejný. Ten

komunistický trend výchovy důstojníka byl nějak nastavený a neměnil se podle toho, jestli jsem mazák, nebo bažant. Jiná než vojenská uniforma nebyla, na sport byly modré tepláky, neměli kraťasy ani značková trika, místo toho měli vojenské košile a kalhoty, ve kterých chodili 4 roky. Gymnázium zakončil v roce 1974 úspěšným splněním maturitní zkoušky, kdy odmaturoval z češtiny, ruštiny, matematiky a biologie za jedna.

4.2 Seznámení se svojí životní láskou Libuší Mílkovou

Svoji budoucí manželku poznal v tanečních při studiu v Opavě v roce 1973. Tehdy bylo Jindřichovi 18 a Libuši 17 let. Začali spolu tančit v tanečních a spolu to taneční i dokončili a od té doby jsou spolu. Letos v září oslavili 40. výročí svatby, která se konala v Hradci nad Moravicí. Vzhledem k tomu, že Libuše chodila na střední ekonomickou školu a Jindřich byl na vojenském gymnáziu, tak v Opavě byla taková tradice, že se celá třída domluví, najdou si partnerskou školu a s tou partnerskou školou chodí do tanečních. Jenomže střední ekonomická škola v Opavě to měla dané, měli příkázáno chodit do tanečních s vojáky z vojenského gymnázia. Libuši se to nelíbilo, dokonce byla i protestovat, že už jsou domluveni s jinou školou a to s chlapci z opavské stavební školy. Nakonec taneční s kluky z vojenského gymnázia dopadlo pro Libuši víc než dobře, protože si mezi nimi našla manžela Jindřicha, takže to byl takový paradox.²³

4.3 Po gymnáziu

Trend armády byl, aby absolventi vojenského gymnázia šli na Vysokou vojenskou školu do Vyškova, kde se vychovávali důstojníci pro armádu. Jindřich chtěl původně jít do Brna na Vysokou vojenskou školu, která připravovala spíše technické obory, protože jeho silná stránka byla matematika, tak chtěl studovat výpočetní techniku. Vzhledem k tomu, že mu v té době umřel táta na infarkt, rozhodl se, že také zkusí zkoušky na Vojenský lékařský výzkumný a doškolovací ústav Jana Evangelisty Purkyně, který byl připojen k VŠ v Hradci Králové a spadal pod Karlovu univerzitu. Nebyla to škola jen pro vojáky, ale i pro civilisty. Následně si tam také podal přihlášku.

Chvíli nato mu vojenské velitelství zavolalo a sdělilo mu, že pokud chce dělat přijímačky v Hradci Králové, tak musí mít přihlášku i ve Vyškově, a tím by se zrušila přihláška do Brna, byla to vlastně taková výměna. Následně šel dělat přijímačky do Hradce i

²³ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 29. 6. 2017

do Vyškova, oboje přijímačky udělal a hrozilo, že by musel nastoupit do Vyškova, ale zde byl ještě závěrečný pohovor. Tehdejší rektor diskutoval s budoucími studenty na téma, proč tam chtějí studovat. Jindřich mu na rovinu řekl, že do Vyškova vůbec nechce, že je tady z donucení a on to v pohodě akceptoval. Nastoupil do Hradce Králové, kde začal studovat. Absolvoval školu, která se dnes jmenuje Vojenská lékařská akademie. Absolvoval ji za 7 let, protože si musel 3. ročník zopakovat.

5 Studium na Vysoké škole

5.1 Vojenská služba

Po nástupu na vysokou školu v roce 1974 absolvoval 2 roky základní vojenské služby. Na přednášky je pouštěli, ale v útvaru a rozpouštěli je před budovou a pak po přednáškách se vraceli do kasáren.

Tím, že si Jindřich a další kluci prošli vojenským gymnáziem, tak tu vojenskou službu snášeli víc v pohodě než civilní kluci. Byli i více namyšlení a snažili se co nejvíce uvolnit ruce. Vlastně si zopakoval to, co prožil na gymnáziu. Na této škole bylo asi 95 % civilistů a zbytek přišel z vojenských středních škol. Takže měli oproti nim výhodu, hlavně se sžitím s vojenským životem.

Nicméně následné studium bylo stejné jako u civilních studentů. Dokonce v posluchárnách, seminářích a na praxi byli všichni ve stejném kroužku, nebyli odděleni na civilisty a vojáky. Jenom Jindřich a kluci, co absolvovali vojenské gymnázium, měli samozřejmě i nějakou odbornou vojenskou přípravu. První 2 roky byla standardní výuka jak pro vojáky, tak pro civilisty. Byli uzavřeni v kasárnách. Měli vojenský výcvik, aby byli schopni ovládat střelné zbraně. Museli být ostříhání podle normy, zapnuté knoflíčky, košile, uniforma. Ubytování bylo kvalitnější, sice první 2 roky bydleli ve starých kasárnách, ale na pokoji už byli po čtyřech, ale nebylo tam topení, museli si topit v kamnech a nosit si uhlí. Po 2 letech se dostavěla nová budova pro studenty vojenské VŠ a ta byla vysoce moderní, 14 poschod'ový panelák, pokoje po dvou, krásný nábytek. Na tu dobu to byl veliký přepych.²⁴

²⁴ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 29. 6. 2017

5.2 Jak zvládal vztah na dálku se svojí milou

Vzhledem k tomu, že měl svoji milou v Opavě, tak po večerce, kdy byla kontrola počtu, a důstojník odešel z ubikací, přešel Jindřich přes plot, tam měl motorku schovanou v křoví, sedl si na ni a jel 4 hodiny do Opavy. Tam dal své milé posu a jel zpátky, protože v 6 ráno měli budíček, taky se stalo, že to nestihl.

Jindřich zato dokonce jeden den seděl ve vězení. Další tresty, které dostal, byly například žádné vycházky, důtky, nepovyšování. Ve 3. ročníku šla celá škola v prvomájovém průvodu a pan generál Maňásek si všiml, že ve 3. ročníku všichni Jindřichovi spolužáci byli četaři a nejlepší už dokonce podporučíci a mezi nimi šel Jindřich jako vojín, tak si ho pan generál zavolal a řekl mu, že udělají gentlemanskou výměnu. On se pokusí nesbírat další tresty a on se pokusí během roku a půl ho povýšit na četaře. Takže se Jindřich snažil dělat tak, aby nedostával další tresty a pan generál zahlazoval jeden trest po druhém, ale nešlo zahladit všechny tresty, které měl, za jeden týden. Takže po 2 měsících ho generál povýšil na svobodníka, poté na desátníka a nakonec na četaře a pak už byli oba spokojeni.

Takže to s Jindřichem také nebylo jednoduché během studia na vysoké škole, pořád měl svoji hlavu. Také jako studenti poslouchali Hlas Ameriky, i když se to nesmělo, některé jeho kamarády za to vyhodili.²⁵

5.3 Opakování 3. ročníku VŠ

Třetí ročník si Jindřich musel zopakovat. Ne proto, že by jeho výsledky na medicíně byly špatné, ale s kamarády hrál hru, kdo nasbírá nejvíce termínů. Jednou ho čekala nejnáročnější zkouška z patologie. Přesněji z Patologické anatomie. Jemu se tenkrát podařilo jít až na 3. termín a u třetího termínu se mu stalo, že spolužáci, co měli jít před ním, nepřišli a tak to pan docent zabalil. Jindřich ho následně potkal na schodech a docent se ho zeptal: „Kam jde?“ Jindřich odpověděl, že jde na zkoušku. Pan docent mu oznámil, že ostatní ze skupiny vyhodil, ale že ho ještě vezme na 4. termín. Jenomže na 4. pokus to Jindřichovi nevyšlo. Zkouška z Patologické anatomie byla rozdělena na dvě části. Na ústní a na praktickou zkoušku. Při praktické zkoušce musel předvést na pitevně práci s mikroskopem. Musel poznat, co je to za tkáň, která byla patologicky změněna. K ústní zkoušce bylo 300 otázek. Jindřich se je učil od jedničky. Aby věděl, že u zkoušek projde, musel všechno nastudovat 3x. Na konci seznamu otázek byla přiřítá tělíska, v prvním kole učení se k nim

²⁵ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 29. 6. 2017

nedostal, v druhém také ne a ve třetím také ne. Ke zkouškám šel tedy s tím, že neumí 4 otázky z 300 a vytáhl si zrovna jednu z těch 4, co neuměl. Opakování ročníku ho nijak nemrzelo. Třetí ročník napodruhé zvládl a mohl dál ve studiu pokračovat.

5.4 Proč se chtěl stát chirurgem

Souviselo to s jeho náturou, chirurg dnes a předtím je velký rozdíl. Předtím nebyly technické vymoženosti, nebyl ani ultrazvuk, byla jediné laboratoř a rentgen. A na vás visela velká odpovědnost a to určitě správnou diagnózu, vyšetřit problém a musela tam být i manuální zručnost. Nebyla žádná laparoskopie, žádné náhrady kloubů, ta doba je dnes jiná a na vše je dnes schéma a blížíme se k robotizaci, která všem usnadní práci. Takže Jindřicha to přitahovalo z tohoto důvodu a ta válečná medicína je spíše o chirurgii. Ve 3. ročníku na vysoké škole začal docházet na katedru válečné chirurgie, do fakultní nemocnice v Hradci Králové, kde byl primářem pan docent Konečný a pod ním pan Suchý a ten byl vlastně jeho první učitel válečné chirurgie. Jindřich k němu začal docházet jako „fiškus“, což byla pomocná vědecká síla a pod jeho vedením dělal první výzkumy, zákroky na zvířatech a byl přítomen při jeho operacích a učil se od něj. Chirurgii se následně věnoval od 3. do 6. ročníku na vysoké škole.

Během studia od 3. ročníku, aby už mohl bydlet se svojí milou, tak spolu koupili u Hradce Králové starý dům a do školy dojížděl. V roce 1977 se s ní oženil v Hradci nad Moravicí a následně si pořídili dvě děti Jindřicha a Libuši. Dnes je jeho dceři 38 a synovi 35.

6 Stavba domu v Hradci Králové

Jindřich byl zvyklý si přivydělávat už od vojenského gymnázia, protože když byly soboty, nebo neděle a měli vycházky, tak chodili na tzv. čaje neboli diskotéky. Na diskotéce byla slušnost děvčeti koupit kofolu, nebo něco k pití. Žold na vojenském gymnáziu dostávali 30 korun měsíčně a to stačilo na to, aby si zaplatili svačiny. Suchý rohlík a kofolu, což stálo dohromady celkem 70 haléřů plus hořčice 1,20 Kčs, která musela vystačit na 3 dny. Vzhledem k tomu, že byla potřeba mít těch peněz víc, tak začal ve 3. ročníku vojenského gymnázia pískat fotbal. Takže si přivydělával jako rozhodčí nejnižších soutěží, které občas proběhly i na poli.

Jinak pochopitelně kdo mohl z rodiny, tak mu peněžně pomohl, ale na rekonstrukci to nestačilo. Po svatbě dostali novomanželskou půjčku, kterou dával stát. Bylo to 25 tisíc, ale

jinak se muselo stavět z toho, co si novomanželé vydělali. Jeho manželka měla 1 100 Kčs jako nástupní plat ve Velorexu a Jindřich 300 Kčs žoldu. Takže měli dohromady 1 400. Aby vůbec vyžili, tak se vydával sešit s názvem Naše domácnost, kam si psali všechny výdaje a příjmy, v podstatě se učili MD a D, což je základ účetnictví. A tam skutečně psali vše a tak věděli, že si nemůžou koupit limonádu za 70 haléřů, ale jen sodovku za 25 haléřů, protože jinak by do konce měsíce nevyšli. Vedle toho Jindřich chodil ještě na brigády, prodával kapry, otloukal bazén v Hradci Králové, chodil stáčet karbolku, což byl smradlavý impregnační nátěr na dřevo, který se stáčel do plechových kanystrů.

6.1 Kde brali materiál na stavbu a jak se stavělo

Jak již bylo zmíněno, tak společně s manželkou koupili hodně starý dům. Ten dům nebyl odizolovaný a měl mokré stěny. Pro materiál jezdil s trakařem po různých skládkách, protože na meloucháře nebylo. Na skládce si vzal cihly a odvezl si je na dům. Předělávalo se pomalu asi 10 let. Díky tomu se Jindřich postupně naučil všechna řemesla. Aby dům nespadol, tak se musela udělat do domu díra, kam se dal asfalt, následně se tam dala lepenka, pak se to vyklínovalo a mohlo se jít o metr dál. Jindřich se tak naučil zednictví. Když vzal poprvé zednickou lžící do ruky, tak měl následně ruku v sádře, protože si nahodil zánět šlach, ale umí dnes nahodit omítku. Pak se učil nahazovat stropy, učil se zavést elektriku a topení. Dnes jsou umělohmotné roury a svařovačky. Tenkrát byly zinkované roury a člověk si musel točit závity. Poté se učil i truhlářinu, to si málem uřízl prst, protože ho strčil nechtěně do cirkulárky.

V tomto domě se narodily také jeho děti a každou cihlu na tom domu držel v ruce. Naučil se tam vše, i to, jak pokrývat střechu, kterou dělal nadvakrát. Protože když střechu dodělal, vypadalo to jako kravín, tak si sedl, vše pořádně promyslel a udělal to jinak. Bylo třeba na tu střechu znova vylézt, shodit trámy a všechno to udělat znova. Svoji první dovolenou strávil Jindřich opravováním střechy. V té době nebylo kam spěchat, jelikož bylo málo možností, jak se bavit. Byly jen divadla, kina a spolky a do zahraničí se moc nejezdilo.

Když byl člověk aspoň trochu zručný, mohl si udělat všechno, nebo si pozval kamarády a koupil pivo. Tenkrát na severu Čech kluci dělali na „Vracůvku“. Když někdo stavěl, tak řekl svému kamarádovi, ať mu pomůže. Následně tomu kamarádovi podepsal, že u něj pracoval třeba 10 hodin. No a pak ten kamarád vzal sešitek a každý, komu pomohl, mu pomohl se stejným počtem hodin, jako on udělal u něho a tak se také stavěl barák po baráku.²⁶

²⁶ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 29. 6. 2017

6.2 Konec vysokoškolského studia

Jindřich zakončil studium titulem – lékař všeobecného lékařství s diplomem z Univerzity Karlovy. Jako absolvent Univerzity Karlovy. V té době to nebylo až tak úplně jednoduché, protože se změnil zákon, tím, že jim stát prostřednictvím armády umožnil bezplatné studium, tak se kluci včetně Jindřicha zavázali, že 10 let budou v armádě sloužit a pak je pustí do civilu. Jenže v průběhu 6. ročníku se změnil zákon a ze závazku na 10 let se stal závazek do výsluhy let. To znamenalo, že délka služby se měřila podle toho, jakou hodnost jste měl na rameni. Doktoři v armádě dosahovali podplukovníckých a plukovníckých hodností, což znamenalo, že závazek se protáhl místo do věku 30 let do věku 45 let. Jindřich a další kluci se tehdy vzbouřili, jako celý ročník, že tento závazek nepodepíší. Reakce armády byla, že když to nepodepíší, tak nebudou mít vysokoškolský diplom. Týden probíhaly takové odmítací války, pak si je všechny pozvali do Prahy. Tenkrát byl náčelníkem zdravotnické služby pan gen. Jindra a v ročníku bylo 120 studentů. Jindřich tam tenkrát nejel, protože byl už dopředu rozhodnut, že závazek nepodepíše. To se odehrávalo v roce 1981. Dopadlo to tak, že když se kluci vrátili, tak se všichni hrdě tloukli na prsa, že to nepodepsali a za 14 dní jich jelo do Prahy asi 13, nebo 17 včetně Jindřicha a to už se rozdělovaly umístěnky. Ze 120 lidí to nepodepsalo 17 a on byl mezi nimi a za trest byl přeložený z Hradce Králové do Boletic u Českého Krumlova.

7 Vojenský újezd Boletice

V Hradci Králové měl rozestavěný dům, v něm manželku a 2 děti a on musel jít do Boletic. Cesta z Boletic do Hradce trvala 12 hodin. Přijížděl vždycky v sobotu hodinu po půlnoci. Na nádraží pro něj jezdila manželka, která vždycky vytáhla baterku z Fiata, dala ji nahřát, aby se auto nastartovalo, dala ji zpátky, vzala děti a přijela na nádraží a v neděli ve 3 hodiny jel zpátky, protože v pondělí v 7 hodin musel být nahlášen v Boleticích. Takhle to chodilo 4 roky.

Jindřich zde ve finále rozestavěl druhý dům. Konkrétně stavěl chalupu na Lipně. Když tam byl třetím rokem, tak vyhlásili výběrové řízení na asistenta na katedře válečné chirurgie v Hradci Králové. Tam se přihlásil, výběrové řízení vyhrál, ale obsazen nebyl. Obsadili

z rozhodnutí nadřízených jiného kolegu. Další rok se situace opakovala, obsadili Ladislava Špačka, protože jeho maminka tam dělala staniční sestru.

Boletice jako vojenský výcvikový prostor spadal pod západní vojenský okruh, kterému tenkrát velel František Veselý, kterého se bála celá armáda. Když zde byl čtvrtým rokem, tak si podal žádost o personální pohovor na odboru pro vojenské zdravotnictví. Existovala totiž možnost, jak se dostat pryč před uplynutím závazku v Boleticích a to nechat se zavřít. Bylo to jednoduché, stačilo si utrhnout nárameníky, hodit je na stůl a za to byly 2 roky vězení v Sabinově. Jindřich jel na ten pohovor s tím, že chce dosáhnout výsledku a chce se vrátit do Hradce. Po dvou hodinách pochopili, že to myslí vážně, že si ty nárameníky opravdu utrhne a hodí je na stůl. Volné místo, kam chtěl být přeložen, v Hradci Králové už nebylo a ani v Ústřední vojenské nemocnici v Praze. Byly volné jenom samé malé nemocnice, jako jsou v Kroměříži, nebo v Písku, ale tam nechtěl. Následně přišla nabídka, že ho vezmou do Vojenské nemocnice v Plzni. Tam nastoupil na chirurgické oddělení, kterému šéfoval pan primář Smola, to byl jeho velký učitel, a pod ním pokračoval v odborné kariéře.

Svoje přeložení do Boletic hodnotí jako úžasnou zkušenost, byť tam byl jako první voják z povolání. Předtím tam žádný nebyl, a byť to bylo 15 km od civilizace, byla zde pěkná příroda, skvělí lidé i zajímavá práce. Sice byl 4 roky odloučen od rodiny, což bylo šílené, jak pro něj, tak pro rodinu a hodně usiloval o to, aby se z Boletic dostal pryč. Z tohoto důvodu vyplynulo i to, že když všemi útvary v armádě procházela kontrola, tak Jindřichova služba byla vždycky ohodnocena na výtečnou.

8 Stěhování do Plzně

Po nastoupení na chirurgické oddělení v Plzni v roce 1986 dostal byt na Doubravce v ulici Hrádecká a celá rodina se tam následně přestěhovala. Najednou měli domácnosti na 3 místech. Když se nastěhovali, tak dostali kávový servis, který jim dala teta, a v průběhu půl roku se všichni otrávilí olovem ze špatně vypálené glazury. Celá rodina následně skončila v nemocnici a dlouho se nemohlo přijít na to, kde je problém. Nakonec se na to přišlo a on i jeho rodina byli podrobena léčbě.

Takže jeho příchod do Plzně je poznamenán takovou epizodou. Následovalo období plzeňské, kdy Jindřich postupně stoupal v žebříčku na chirurgii. Dodělával si atestace podle tenkrát nastavených učebních plánů, takže má atestaci z všeobecné a cévní chirurgie a vypadalo to na poklidný život. O sobotách a nedělích jezdili do Českých Budějovic vlakem,

tam měli auto a dále pokračovali na chatu na Lipně. V té době nebyl stavební materiál, nebo stavebniny zavíraly tak, že když se dostali do Českého Krumlova, tak tam nebylo co koupit. Takže nakupoval stavební materiál přes týden v Plzni. Ten materiál následně nanosil do bytu a dával ho do krabic jako balíky. Ty pak žigulíkem navozil na nádraží v Plzni a vlakem to odvezl do Českých Budějovic a pak autem na Lipno.

Dům v Hradci Králové prodali, ale bylo to hodně složité, jelikož k tomu domu měla celá rodina hluboký citový vztah. Když se přestěhovali do Plzně, tak jeho manželka nastoupila na elektro-úsek u drážní firmy, kde dělala účetní a pak následně nastoupila do SUDOPU. To je organizace, která se zabývala projekty a přípravou staveb.

První roky v Plzni pro Jindřicha znamenaly návštěvu, on sám byl vázaný na chatu na Lipně, a tak se tam snažili trávit co nejvíce času. V Plzni to bylo hlavně o práci. On i manželka měsíčně odpracovali 300 hodin. Takže žádné další aktivity v Plzni nerozjížděli. Jevilo se to jako poklidný život, jezdili hodně na chalupu a hlavně si Jindřich budoval kariéru.²⁷

9 Mise v Perském zálivu

V roce 1990 tam byla krize, těsně po revoluci a českoslovenští představitelé se potřebovali zviditelnit. Takže když se vytvářelo mnohonárodní uskupení vojenských sil, které mělo vytlačit Iráčany z Kuvajtu, tak se českoslovenští politici k tomuto uskupení přihlásili. V rámci přípravného období, kdy se vojska utvářela, tak se ukázalo, že Saúdská Arábie mnohonárodnostnímu uskupení pomůže. Byla také obrovská obava z chemických zbraní, které měl Saddám Husajn, takže po jednání se saúdskou armádou došlo k tomu, že byli vyžádáni chemici a zdravotníci. Takže když tato informace prosákla armádou, přišla výzva „přihlaste se“. Původně do Perského zálivu mělo jet 250 členů československé armády, ale ve finále jich jelo 180 a z toho 15-20 vojáků to dostalo rozkazem. Hodně jeli mladí kluci. Příprava probíhala v Hostivících u Prahy a pak ve Slaném. Čs. jednotku přepravovali do Saúdské Arábie Američani. To byl velký svátek, protože je přepravovala transportní letadla Lockheed C-5 Galaxy, která přistála na letišti Ruzyně. Tak obrovská letadla tam za celou historii Československa nikdy nebyla. Překvapením pro Jindřicha bylo, když velitelem jednoho z letadel byla žena, která byla výborně vycvičena a měla perfektní vystupování. Z Ruzyně přeletěli do Španělska a poté je vysadili v Saúdské Arábii v King Khalid Military

²⁷ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 29. 6. 2017

City, což byla a stále je vojenská základna. Československá jednotka tam byla původně vyslána jako jednotka, která bude poskytovat humanitární pomoc místnímu obyvatelstvu.

9.1 Proč se Jindřich přihlásil na válečnou misi

Hodně o tom přemýšlel, bylo to jednak dobrodružství a bylo třeba si uvědomit, že jako voják z povolání měl zakázáno jezdit prakticky kamkoliv. Z celého světa viděl maximálně Slovensko a pak byl v Maďarsku na zájezdu na 3 dny. Takže tam byla i touha poznávat další kraje. Samozřejmě dalším lákadlem byly i peníze. Základní výjezd byl za 1 000 dolarů za měsíc, dneska to už vypadá jako směšná částka, jet kvůli 29 tisícům do války, ale nicméně v té době to byly ještě pořád velké peníze. Jindřich si přivezl z této mise v přepočtu 100 tisíc korun. Také si chtěl ověřit svoje chirurgické znalosti, jestli jsou použitelné v praktické válce.

9.2 Jak na účast v Perském zálivu reagovala jeho manželka Libuše

Popravdě tušila, že něco takového může po revoluci nastat. Do té doby kvůli tomu, že manžel byl voják, tak nemohli cestovat do zahraničí, ale jen do spřátelených zemí. Takže nikam nejezdili, kromě jednodenních cest do Polska, nebo Maďarska. Takže pokud by se ty hranice otevřely, tak Jindřich měl vždycky tendenci zkoušet něco nového a vždycky svoji manželku něčím překvapil a tady svou ženu překvapil opravdu hodně. Chápala, že je to první příležitost, kdy může československá armáda vycestovat do zahraničí na misi, a že se zapojí do jednotek mnohonárodních sil a to Jindřicha dost lákalo. Nepřijala to s radostí, ale s pochopením a s velkými obavami.

Jejich plánovaný odlet měl několik termínů a oni se soustředili a cvičili ve Slaném u Prahy, a když přijel Jindřich domů na víkend, tak jim oznámil, že už určitě odletí a za dva dny volal, že ještě neodletěli. Takže se loučili asi na 3x. Když už to definitivně ohlásil, že odlétají, tak byla hrozná zima, bylo 10. prosince 1990. Byla vánice a oni měli starého žigulíka a Jindřich jim řekl, že budou odlétat kolem 8. hodiny ráno a že je budou převážet americká letadla Galaxy. Letadla, která do té doby nikdy tady neviděli. Brzo ráno vstala, omluvila své děti ze školy a všichni vyrazili směr Praha. Nevěděla, ve kterých místech je vojenské ruzyňské letiště, ale ani to vědět nepotřebovala, protože ta letadla byla tak obrovská, že je nešlo přehlédnout. Když tam dojeli, a protože letiště bylo celé oplocené, tak se u brány nahlásila, že shání manžela. Spojka nasedla do džípu a odjela k letadlu. Poté se džíp vrátil, naložil je všechny a odvezl je k těm velkým letadlům. Takže osobně sledovali nakládání materiálu do letadla a prvně viděli i americké vojáky v reálu. Byli to černoši a ženy, kteří

naváděli auta dovnitř do letadel. Vzali děti dokonce i do pilotní kabiny, ukázali dětem i břicho letadla, kde byla lehátka, což se dětem moc líbilo. Následně se rozloučili už tedy definitivně a teprve tehdy jim došlo, že ta rodinná opora odletěla.²⁸

9.3 Jazyková vybavenost Jindřicha

Jindřich neuměl dobře anglicky, byť se anglicky učil na gymnáziu a na VŠ, ale v té době to byl jazyk, co nepotřeboval. I bez znalostí anglického jazyka se dorozuměl parádně. Už při mezipřistání ve Španělsku, kde se čekalo 2 hodiny na vojenské základně.

Ta základna byla pro něj něco neuvěřitelného. Nafukovací stany, měkké postele, jídlo zadarmo, hygienické balíčky, možnost pustit si televizi. Tento luxus si pochopitelně užíval. Jindřichovi se věnoval jeden španělský major, ani jeden neuměl ani slovo anglicky, on neuměl česky a Jindřich zase španělsky, ale i tak si dobře popovídali. Dodnes si pamatuje, že ten major měl 2 děti, odkud byl a co rád dělal. Komunikace probíhala hodně rukama a také se dalo něco rozeznat z mimiky tváře. Jazyková bariéra tam byla, ale je fakt, že za těch 6 měsíců někteří kluci udělali v angličtině neuvěřitelné pokroky. Určitý handicap tam byl. Kreslilo se na papír, do písku, domluva rukama nohama.

Po chvíli strávené v Perském zálivu byl Jindřich schopný se zeptat, jak se ten druhý jmenuje, jak se mu daří, uměl si natankovat pohonné hmoty. Nicméně určitě nebyli jako jednotka připraveni tak, aby byli schopni komunikovat odborně v rámci vojenského uskupení. Velitel čs. jednotky, který dlouhou dobu pracoval v zahraničí (v Libyi), si s sebou bral občas tlumočníka, aby opravdu to důležité přesně pochopil.²⁹

9.4 Působení čs. jednotky v Perském zálivu

Čs. jednotka v Perském zálivu měla dva oddíly chemiků, jeden zdravotnický a jeden strážní oddíl a Jindřich byl ve zdravotnickém oddílu jako chirurg. Byl tam jako jediný chirurg. Byli tam celkem 4 lékaři, jeden velitel, jeden anesteziolog, jeden chirurg a jeden obecný lékař. Poté byli ubytováni v místě, na jaké nebyli zvyklí ani v civilním životě. V King Khalid Military City byly moderní budovy s veškerým zázemím jako v hotelu. To, že byli ubytováni na vojenské základně, je začalo trochu znervózňovat, nicméně pak přišel pokyn, že na téhle

²⁸ Rozhovor s paní SITTOVOU, Plzeň, dne 11. 10. 2017

²⁹ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 29. 6. 2017

základně zůstane jen velení a zabezpečovací celek a bojové podpůrné složky se přesunou na základnu v Hafar Al Batin.

To bylo příhraniční městečko nevábneho vzhledu, kde si museli postavit vlastní stanovou základnu. Město sousedilo s Kuvajtem. V tomto městečku se soustředila vojska, což byly v poušti rozesté stanové tábory jednotlivých států. Velká chyba byla, že žádný voják nebyl připraven na místní klimatické podmínky. Přes den velká vedra a v noci zase zima. Byly tu obrovské teplotní rozdíly a nikoho nenapadlo si vzít s sebou kamna. Následně u vojáků vznikaly zdravotní potíže, záněty močových cest apod. Nicméně nemoci z prostředí tam nebyly. Asi byl písek tak vypálený, že ty mory a další choroby zmizely.

Poté začala operace Pouštní bouře a přišel rozkaz, že čs. jednotky budou zařazeny do saúdskoarabského vojska. Ze základny Hafar Al Batin byli vysláni k 4. a 11. divizi. Čs. jednotky měly zabezpečovat chemickou ochranu těchto divizí. Chemická ochrana spočívala v tom, že když je jednotka zasažená chemickými látkami, tak chemici musí odmořit techniku a stany a zasažené lidi. Doktoři pak musí odmořit zdravé lidi a ještě ošetřit nemocné. Jelikož čs. jednotky tam byly jako humanitární jednotka, tak měly na odmořování jen jedno zařízení, ale požadavek byl, aby jedno zařízení bylo v Hafar Al Batin a jeden u saúdskoarabských vojsk. Takže v prázdných stanech imitovali, že jsou schopni odmořovat divizi a modlili se, aby k odmořování doopravdy nedošlo.

Jednou saúdskoarabští vojáci hodili do ohně, když pálili odpadky, nějaký sprej, ono to bouchlo a objevil se obláček dýmu. Saúdskoarabské vojsko propadlo panice, že byl chemický útok a letěli všichni k nim do odmořovacích stanů. Díkybohu je zastavil někdo dřív, než tam doběhli. První část války byla vlastně o manévrových pohybech kolem fronty, pak přišel pokyn k útoku. V té době příkopy naplněné ropou dohořovaly a Američani udělali průchody přes minové pole a vyrazilo se v kolonách i s československou jednotkou, ve které byl i Jindřich, protože saúdskoarabské vojsko nechtělo bez čs. jednotky útočit. Následně se velké auto plné vojáků se samopaly postavilo před čs. jednotku a šlo se směrem na Kuvajt. Čs. jednotka měla vždy jednu Tatra s naftou otočenou směrem na jih, pro případ, že by se válka otočila a oni by pak naskočili na Tatra a jeli do týlu.

Válka nebyla až tak složitá, protože všechno bylo v dálce vidět a získala se i letecká nadvláda. V okamžiku, kdy se přiblížili na dostřel iráckých tanků, tak byl pokyn zastavit. Na ty tanky nalétla letadla, a když bylo třeba, tak proběhlo i kobercové bombardování, které to

tam úplně zlikvidovalo a donutilo je ustoupit. Ustoupili třeba o 10 km a spojenecké jednotky zase o 10 km popojely a takhle to šlo dál.³⁰

Někteří iráčtí vojáci se schovali v zákopech a ti se pak po cestě pobili. Spojenecké jednotky měly obrovskou převahu. V podstatě šlo spíše o vytlačování iráckých vojsk než vyloženě o bitvy. Za celou tu dobu spojenecká vojska dostala informaci, že se zformovali asi 2x nebo 3x k nějakému protiútoky, ale to se zlikvidovalo normálními nálety. Ve finále pozemní operace tolik ztrát neměla, jak se předpokládalo, bylo to v desítkách celého toho mezinárodního vojska. Na straně Iráčanů to bylo pochopitelně v jiných číslech.

9.5 Den ve vojenském táboře

Byl celkem jednoduchý. Pokud se pominou vyloženě ty dny a noci, kdy se útočilo, tak standardní den probíhal tak, že ráno byly budíček, hygiena, snídaně, nástup. Při nástupu se určily jednotkám úkoly, pak se ty úkoly plnily, následně byly oběd, úkoly, večere a pak osobní volno.

Úkoly byly třeba kopání zákopů, stavění bunkrů, jako zdravotníci měli denní službu, točili se ve službě pro případ nemoci nebo zranění, měli své pacienty, kteří jim tam leželi jakoby v nemocnici, o ty se museli starat. Další úkoly byly typu ošetřování techniky, protože v pouštích občas přijde pouštní bouře, tak ten jemný prach nalítá všude, takže bylo třeba ta vozidla vymýt, vyčistit, dotankovat atd.

Když byla čs. jednotka u prvosledových jednotek, tak jezdili pro vodu 400 kilometrů. Ráno vyjeli s cisternou do King Khalid Military City. Tam přespali, natankovali a jeli zpátky. Jakmile vyrazili zpátky, tak vyjela druhá cisterna a tak se střídali. Během toho cestování si museli uvařit a najíst se, vyprat si. Když tam hořely ropné vrty, tak poté, co si vojáci večer vyprali bílé triko a pověsili si ho, tak ráno to tričko měli z jedné strany úplně černé kvůli sazí, které z těch vrtů létaly.

Museli se o sebe dokázat postarat a museli plnit úkoly, které se od nich vyžadovali. Třeba se povolily kolíky u stanu, tak je museli jít utáhnout, aby se stan nezbortil. Když jim lezli šcorpioni do postele, museli si sehnat 4 plechovky, dát do nich vodu a nohy od postele dát do těch plechovek. Následně bylo nutné být vždy připraven, že půjdete do bojové operace. Takže bylo třeba prohlédnout zbraň, namazat ji, pohlídat si, jestli máte plynovou masku atd. Jindřich spal s nabitou zbraní, kterou měl schovanou pod polštářem. Jednou přišla informace, že se nepřátelské jednotky pohybují v rámci vojenských základen. Následně vzpomíná, že

³⁰ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 29. 6. 2017

takovou tmou jako tam ještě nikdy neviděl. Hlavně v noci, kdy se očekává přepadení tábora. Vy spíte a ten stan nějak šustí, takže spíte v klidu, změní se vítr a stan začne šustit jinak, vy se probudíte, sedíte na posteli a přemýšlíte. Jestli jste se probudil proto, že tu někdo je, nebo proč vlastně? Mám se stočit pod postel? Nebo se pohnout a budu první, koho dostanou? Takže normálně spíte a máte zbraň u postele, třeba samopal, ale už s nábojem v komoře připravený k okamžitému výstřelu.

Za celou tu dobu pobytu měl 180 naprosto stejných snídaní. Ke snídani byly cornflakes, kakao a trochu másla a k obědu se točily 4 druhy konzerv, ty se ohřívaly v teplé vodě. Ravioli, něco na způsob bramborového guláše, fazole a ryba. Hrozná zkušenost byla, když se jako milovníci vepřového ocitli v zemi, kde je vepřové zakázané, takže když jim začali vozit salámy a šunky z hovězího, tak to jíst nešlo. Jindřich tam za půl roku shodil 17 kilogramů. Měl poté asi kolem 60 kg.

9.6 Poplach na základně

Jednou v noci, když spali, tak byl najednou vyhlášený poplach a bylo slyšet dunění tanků, které se jakoby valily na jejich základnu. Všichni naběhli do bojového postavení, zalehli a byli připraveni odrazit útok. Nakonec se ukázalo, že jsou to Američané, kteří zabloudili, takže zaplat' pán bůh, že po nich ze základny nezačali střílet protitankovými střelami a nedošlo ke střetu. Nicméně když se zjistilo, že jsou to Američané, tak se začali všichni stahovat z bojového postavení a jeden z těch vojáků jménem Petr Šimonka, který zde byl v rámci základní vojenské služby, položil si k posteli zbraň, ve které už byl náboj v hlavni a odjištěn. On si pro ten samopal sáhl a přitáhl ho k sobě a nějakou nešťastnou náhodou zmáčkł kohoutek a prostřelil se, takže do 4 minut ho měl Jindřich na operačním stole a v nějaké 7. minutě měli 3 přístupy, kudy do něj dostávali krev a vodu a v 11. minutě umřel. Je jasné, že když zacházíte se zbraněmi, tak se takové nehody občas stávají. Četař Petr Šimonka zemřel 18. 1. 1991.

Když se projíždělo přes zákopy a kolona zastavila, tak nějaký voják pochopitelně zvědavý skočil do zákopu. Tam viděl takový režný pytel, tak do něj kopl nohou. Naneštěstí v tom pytli byly náboje do kulometu, které náhodou o sebe cinkly, došlo k explozi a on měl zdevastovanou nohu. Další příhoda, které byl Jindřich svědkem, se stala, když jeli v koloně po vyjetých kolejích a najednou před sebou viděl, jak malinko z té kolony vyjelo kolo od vozidla a pak už jenom sledoval, jestli to auto nespadne na něj, protože najelo na minu. I když ta

válka nebyla ve stylu 2. světové války, tak stejně přinesla své oběti, rizika, se kterými se muselo počítat.

Byly tam i psychické problémy, že kluci padali do depresí, apatií, dokonce tam byl pokus o zběhnutí z jednotky. Jindřich měl jako každý člen jednotky obavu o svoje zdraví, ale ještě než vůbec z Ruzyně odletěli, tak toto riziko přijal. V Perském zálivu byla spousta věcí, na které nebyli připraveni. Jednak československá armáda nebyla cvičena na přesuny na tak velkou vzdálenost, neuměla zásobovat, nebyla cvičena na vesměs pouštní prostředí i z hlediska terénu a klimatu.

9.7 Přátelství do konce života

Podle jeho slov téměř v každé misi vznikají přátelství a často jsou na celý zbytek života. I Jindřich takové přátele v Perském zálivu získal. Nikdy nezapomenete na kluky, kteří spali vedle něho ve stanu. Ten zážitek z mise je tak veliký, že na to nikdy nezapomenete. Týká se to obecně všech misí. Čím je mise tvrdší, tím jsou vztahy mezi vojáky pevnější. Jeden z největších přátel, které Jindřich v Perském zálivu získal, je MUDr. Pavel Budinský, který ležel na posteli vedle něho. Tenkrát tam byl jako všeobecný lékař a dnes je náměstkem ředitele ve fakultní nemocnici v Praze v Motole a je předsedou Československé obce legionářské. Dalším je Zbyněk Fuksa, který dělal anesteziologa a teď dělá náměstka v nemocnici Na Homolce v Praze. To jsou kamarádství, kdy můžete o sobě rok nevědět. Pak se najednou potřebujete, tak stačí zvednout telefon a víte, že na té druhé straně telefonu je někdo, kdo vám určitě pomůže.³¹

9.8 Jak to rodina zvládala, když byl Jindřich ve válce v Perském zálivu

Jelikož v té době mobily nebyly běžnou záležitostí, tak nikdo moc nevěděl, do čeho jdou. Proto měla jeho rodina o něj veliký strach. Původní smlouvu, kterou Jindřich podepsal, si jeho manželka důkladně přečetla a zde se dočetla, co bude mise obnášet. Ve smlouvě bylo psáno, že Jindřich bude poskytovat pomoc civilnímu obyvatelstvu v hlubokém týlu pozic Saúdské Arábie, což samozřejmě po měsíci nebyla pravda. Takže jeho manželka z toho byla hodně vyplašená, protože to považovala za zradu ze strany armády. Nedokázala ještě pochopit, že voják je voják, který v první řadě musí poslechnout rozkaz, ale stejně to v té době velice těžce nesla a ta obava byla obrovská. Média je strašila všemi možnými

³¹ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 29. 6. 2017

chemickými útoky a třeba i teroristickými útoky na všechny zúčastněné země i na Prahu. Nebyla to jednoduchá doba. Komunikace fungovala jen tak, že jim přislíbila armáda, že bude každých čtrnáct dní létat letadlo a bude jim vozit eventuálně nějakou poštu a drobné věci. To z počátku nefungovalo, trvalo to asi měsíc, než dostali první zprávu o nich. První informaci o svém manželovi se dozvěděla, až když se vrátil ministr Jiří Dienstbier starší, který je šel navštívit před avizovaným začátkem války. V té reportáži viděla, že československá jednotka je nasazena v první linii, a že si tam pytlují pytle s pískem a vytvářejí obranné valy. Tak to ji dost vyděsilo.

Komunikace probíhala jen přes armádu formou dopisů. Nejdřív čekali, než to vojenský speciál zaveze tam a zase čekali na eventuálně zpětnou vazbu. Takže to spojení nebylo takové, jak bylo slibované, ale asi to jinak nešlo.

Jindřichovy děti, když byl jejich otec na misi v Perském zálivu, byly v té době ještě malé a neměly z toho pořádně rozum. Když už jezdil na další mise, tak byly děti starší a neschvalovaly to a nejen ony, ale i celá jeho rodina neschvalovala jeho angažmá v zahraničních misích. Jenomže pro Jindřicha to z hlediska vývoje jeho kariéry byl jen logický krok v jeho životě. Ve finále to celá rodina přijala. Hlavní také bylo, pro následující mise, že se vracel domů k rodině z mise živý a v pořádku.

9.9 Záhadný balíček

Když odletěli do Perského zálivu, tak vzhledem k tomu, že komunikace ještě moc nefungovala, tak jeho rodina byla upozorněna, jako další rodiny, které měli účastníka v Perském zálivu, že mají být opatrní a očekávat teroristické útoky. Takže Jindřichova manželka každé ráno vodila děti do školy a zase je vodila zpátky domů.

Jednoho dne ráno v nezvyklou dobu, protože bylo asi 6 hodin, tak dole v paneláku, kde bydleli, zazvonil zvonek a do sluchátka jí řekl mužský hlas, že jí doručil balíček. Vzhledem k tomu, že to byla nezvyklá doba, tak byla Jindřichova manželka dost vyplašená. Když se chtěla zeptat, odkud je, už slyšela šramot na rohožce před dveřmi. Ihned zavolala dle instrukcí na policii, bylo jí sděleno, ať neotevívá dveře a že se v krátkém čase dostaví někdo z armády. Opravdu během chvíle přijeli pyrotechnici a přes dveře komunikovali. Jindřichova manželka je prosila, ať ten balíček odnesou co nejdále, protože má doma dvě děti. Následně odnesli balíček co nejdále od bytových dveří.

Byla to krabička, oni přečetli adresu, která byla správná, ale odesílací adresa tam nebyla, takže nikdo nevěděl, odkud balíček přišel. Balíček tedy otevřeli a zjistilo se, že den

předtím se vrátil speciál z Perského zálivu a manžel jim poslal v plechové krabičce pár kamínků z pouště a kousek čokolády, kterou fasovali a nějaký francouzský čaj a krátký dopis. Když poslouchala toho pyrotechnika, tak šlo poznat, jak moc se mu třáslly ruce, protože ty kamínky v té plechovce slyšela, jak o sebe cinkají.

Dopadlo to naštěstí dobře, byl to balíček od jejího manžela, takže byla ráda a ta nezvyklá doba byla proto, že k nim chodil pošťák, který chodil kolem 10, nebo půl dvanácté. Jelikož se znali, tak věděl, že její manžel je ve válce v Perském zálivu. Na poště rozdělují dopisy a balíčky brzo ráno kolem 6. hodiny a pak tu poštu roznášejí. Tak jí chtěl udělat radost, než půjde Jindřichova manželka do práce, tak jí ten balíček doručil dřív než normálně a spěchal, protože roznášel další poštu, tak jim to jen položil na rohožku a utíkal. Takže tím to vzniklo. Jenže tím vše neskončilo, druhý den v novinách v Mladé frontě uviděla, aniž by komukoliv něco řekla, na titulní straně článek. Byl tam titulek, že rodině účastníka v Perském zálivu byla doručena bomba. Takže z toho byla dost překvapená a tehdy pochopila, že co je psáno v novinách, nemusí být vždy pravda. Nikdy nehovořila o bombě, jen řekla na policii, že jí byl doručen balíček v nezvyklou dobu, přesto si novináři vymysleli, že řekla, že jí byla doručena bomba.³²

9.10 Zakončení mise v Perském zálivu

V této misi došlo ke spoustě pochybení ze strany nadřízených složek, protože to byla první zahraniční zkušenost od 2. světové války. Přineslo to spoustu pozitivního a spoustu negativního. Nicméně po návratu jednotky díky mediální kampani jednotka nebyla společností přijata. Byla označena za žoldáky a dolarové chlapce. To byla v té době hra Ministerstva obrany a generálního štábu, protože některá pochybení československých složek byla velmi zásadní. Také se obávali, že by mohlo dojít k opačné reakci, že se ta jednotka postaví proti nim. Takže raději ovlivnili média proti jednotce, což ovlivnilo i veřejnost.

Celkový počet členů, které měla československá jednotka v Perském zálivu, bylo 200 příslušníků čs. armády. V první fázi tam letělo 180 členů včetně Jindřicha a po osvobození Kuvajtu přiletělo dalších 20 lidí, aby pomohlo vycvičit Saúdské Araby jako chemické vojsko. Na druhou stranu v květnu 1991 jich naprostá většina odletěla domů a zůstali už tam jenom ti učitelé, kteří zde zůstali ještě půl roku. Ztráty byly malé. Jeden mrtvý a asi šest zraněných.³³

³² Rozhovor s paní SITTOVOU, Plzeň, dne 11. 10. 2017

³³ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 29. 6. 2017

Za účast v misi v Perském zálivu obdržel Jindřich mnoho ocenění a dokonce mu uniformu podepsal prezident Václav Havel. Na uniformě má nakreslené srdíčko. Dostal bitevní řád Saúdské Arábie, obdržel řád Kuvajtu a medaili za osvobození Kuvajtu.

10 Modernizace polní nemocnice

Po příletu z Perského zálivu se Jindřich začal více věnovat problematice polní nemocnice. O tuto problematiku se zajímal již dříve, a tak pro něj byla obrovská zkušenost setkat se s americkými polními nemocnicemi, koneckonců i s iráckým systémem. V době, kdy Iráčany vytlačili z Kuvajtu, tak on objížděl irácké zákopové zařízení a ve chvíli, kdy narazil na zbytky zdravotnického polního vybavení, tak ho to zaujalo. Domů si dovezl asi 2 bedny zdravotnického materiálu, co našel. V té době měli Iráčané v polní medicíně daleko lepší a sofistikovanější věci než vojáci Československé armády. Latexové cévky na vycévkování pacienta, ty tam viděl poprvé v životě, v ČR byli asi až za 5 let.

Z Perského zálivu si Jindřich přivezl první poznatky. Začal je konfrontovat s tehdy československým polním zdravotnickým systémem, který vlastně vycházel ze zkušeností z 2. světové války. Vždycky to tak bylo, že řešení válečného zdravotnictví následuje až potom, co proběhne válka jako třeba 1. světová válka. V té jsou nějaká zranění a nemocní a ukáže se po válce, jak to zlepšit. Za tu dobu se zlepší technologie a zjistí se, že 2. světová válka neprobíhá jako 1. světová válka, ale to zdravotnictví je připravené na zranění z 1. světové války.

Poté, co vojenské zdravotnictví nabude zkušenosti, tak zmodernizuje. Mezi 2. světovou válkou a válkou v Perském zálivu nebyl žádný větší konflikt kromě války ve Vietnamu, takže ve válce v Perském zálivu měli vlastně polní zdravotnické zařízení staré asi 50 let. Pochopitelně válka v Perském zálivu probíhala úplně jinak než 2. světová válka a nebyla vůbec o masivnosti ztrát, ale byla o nutnosti odbornou zdravotnickou pomoc přesunout co nejbliž k raněnému vojákovu, nebo vojáka přesunout co nejrychleji na specializované pracoviště.

Do té doby v československé armádě fungoval tzv. etapový systém. To znamenalo, že je fronta a na té frontě jsou prvosledové jednotky, druhsledové jednotky, dalšími jsou praporeční jednotky, dále jsou plukovní jednotky, poté jsou divizní jednotky a nakonec armádní jednotky. U praporečních jednotek je obvaziště. Tam ten voják dostane jenom první lékařskou pomoc a dostane obvazy. Pak ho dají do sanitky a převezou ho na místo, kde jsou plukovní jednotky. Zde je plukovní obvaziště, tam se mu ta pomoc vylepší a poveze se dál na divizní

obvaziště. Na divizním obvazišti se dají dělat první chirurgické zákroky, ale aby se vojákovi dostalo skutečného chirurgického zákroku, tak musel až do armádní polní nemocnice.

Ta cesta trvala přes jednotlivá obvaziště hodiny, ale jinak to nešlo. Kdyby ve 2. světové válce, když byla masivnost ztrát, tak by v průběhu cesty po obvazištích stejně umřelo mnoho vojáků. Protože kdyby vzali všechny ty miliony nebo statisíce raněných a nahrnuli je do těch nemocnic, tak by asi bylo zachráněno více životů, ale ty nemocnice by se zbláznily a hlavně by za chvíli neměly čím ty raněné léčit. Takže proto byl etapový systém, který vyšel ze zkušenosti Sovětů z 2. světové války a tak to bylo nastaveno.

V Perském zálivu Jindřich poprvé viděl v akci vrtulníky a jak se vlastně ta odborná péče i díky technologickým pomůckám dostává blíže k vojákovi. Takže se zkracoval ten interval mezi tím, kdy ten voják byl zraněn a kdy dostal definitivní pomoc. Všechno tohle Jindřich popsal a prostudoval a dal do toho systému nějakou vlastní invenci a přihlásil se na atestaci z organizace vojenského zdravotnictví. To už začal odbíhat od odborné chirurgické cesty.

Ve vojenské nemocnici v Plzni se propracoval až k cévní chirurgii, kdy v rámci kraje byli 4 cévní chirurgové a on byl jeden z nich. Cévní chirurgie byla špička chirurgického nebe. Poté uzavřel odbornou část svého zdravotnického působení. Následně se odklonil od organizace a začal vojenské zdravotnictví reorganizovat. Nejdřív si udělal atestaci na svém prvním modelu moderní vojenské polní nemocnice, která byla založena na vysoké mobilitě, rychlosti rozbalení, sbalení stanů atd. Především díky Jindřichovi vznikl ucelený systém, kdy předchozí systém byl o prostoru a jednotlivých stanech (chirurgický, oční...) a bez ohledu na počasí lékaři vozili vojáky mezi jednotlivými stany. Základem Jindřichova systému byl páteří koridor a v něm byla jednotlivá specializovaná pracoviště a to vše bylo v jednom nafukovacím stanu, který se dal velmi rychle postavit. Ještě ten stan byl vytvořen tak, že v něm byl přetlak, takže škvírami se vyfukoval vzduch a prach a podobné škodlivé látky se nedostávaly dovnitř. Celkově to pracoviště bylo domyšlené do posledního detailu.³⁴

11 Druhá krize v Perském zálivu

Následně mu přálo štěstí, protože v roce 1991 přišla druhá krize v Perském zálivu a začalo se uvažovat, že se tam pojede podruhé a Jindřich by uplatnil nový zdravotnický systém. Opět přišla výzva. Ještě v té době se československá armáda profilovala právě

³⁴ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 29. 6. 2017

v chemičích a zdravotnickém vojsku. Armádou prosáklo, že by jela polní nemocnice. Jindřich zavolal na generální štáb a řekl, že by chtěl jet, ale v nějaké velicí funkci. Den nato si pozvali ministra obrany Michala Lobkowicze do televize. Následně před televizní debatou volali Jindřichovi, jestli mu nebude vadit, že pokud dostane ministr otázku, kdo té jednotce bude velet, jestli může zaznít jeho jméno. Řekl jim, že mu nevádí velet celé jednotce a od té doby byl předurčen na velitelský post v polní nemocnici. Chvíli na to se rozhodlo, že se jednotka bude připravovat ve výcvikovém prostoru v Boleticích u Českého Krumlova. Jindřich si tam nechal navozit vše, co se mu podařilo sehnat.

Nebylo to tak, že celá polní nemocnice byla ve skladu a pak ji jenom z toho skladu vyndali. Fungovalo to tak, že když někdo potřeboval jeřáb a jeřáb měli třeba ženisti v Žatci, tak jim ho musel sebrat. Ta nemocnice v první fázi neměla své vybavení ani lidi, takže si musel vzít tužku a papír a vymyslet, co bude potřeba a jak bude polní nemocnice ve finále vypadat. Všechny potřebný materiál se svozil do Boletic a tam se dávala polní nemocnice dohromady. Tam vlastně už stavěli to, na co měl Jindřich udělanou atestaci, ale z materiálu původních stanů, takže se páralo, šilo, vymýšlela se konstrukce atd. Nicméně se to povedlo, ale do Perského zálivu se nejelo. Náčelník generálního štábu generálplukovník Ing. Nekvasil řekl, že chce nejdřív vidět, jak ta polní nemocnice vypadá. Do Boletic přiletěla delegace v čele s náčelníkem gen. štábu, a když vystoupili z vrtulníku, tak to bylo buď anebo. Generální štáb to tak zaujalo, že generálplukovník Ing. Nekvasil dal pokyn, že 10 členů polní nemocnice dostane odměnu a dalších 10 se dostane na pamětní list náčelníka generálního štábu. Od té doby vlastně vznikla šestá polní nemocnice a jenom se ten systém vylepšoval, aby to provizorium bylo co nejmodernější, protože s tím provizoriem pak jeli roku 1999 do Albánie a v témže roce ČR vstoupila do NATO. V roce 1998 se jeho rodina z Doubravky přestěhovala na Jižní Předměstí na adresu Plachého 30.³⁵

12 Albánie (AFOR)

V květnu 1999 vyrazil Jindřich jako velitel 6. polní nemocnice do Albánie. Mise, která spadala pod NATO, dostala název AFOR. Cílem této mise bylo poskytování humanitární pomoci. 6. polní nemocnice čítala 100 osob plus 10 zdravotníků z litevské armády. V Albánii byla humanitární krize, kdy došlo k bojům v Kosovu. Část obyvatel z Kosova utekla do Albánie a usídlila se u města Kukësi, které leží v údolí. Albánská vláda neměla síly ani

³⁵ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 29. 6. 2017

prostředky, aby se o uprchlíky postarala a dokázala je zásobit potravinami. Takže bylo požádáno o pomoc NATO. Ta vytvořila mezinárodní vojenskou jednotku z mnoha národností. Byli tam Češi, Litevci, Němci, Belgičani, Francouzi, Holanďané, Angličané, prostě mnohonárodní uskupení, které mělo za hlavní úkol se o ty uprchlíky postarat.

V rámci toho uskupení byla 6. polní nemocnice, která sídlila v Kavajě - asi 10 km od velitelství mnohonárodních sil. 6. polní nemocnice v Kavajě zabrala vojenské kasárny albánské armády a zabrala ještě několik uprchlických táborů kolem Kavajě, o které se následně starali, nejenom po zdravotní stránce, ale i pro to, aby uprchlíci dodržovali hygienické normy. Uprchlíkům vytvářeli sprchy, dělali záchody, uklízeli po nich, aby nevznikla nějaká epidemie. Také jim dávali potraviny a zásobovali je dalším potřebným materiálem. To už ale byli uprchlíci, kteří byli z Kukësu pryč, ať už vlastníma silami nebo při operaci, kdy všechny uprchlíky z toho údolí naložili do aut, odvezli je přes hory, kde je naložili do vlaků a odvezli je na jih Albánie. Tam bylo pro ně vytvořené rekreační zařízení. Tento přesun všech uprchlíků byl cíl celé mise. Vedle toho se 6. polní nemocnice starala o zdraví všech vojáků. V listopadu 1999, když se mise blížila ke konci, tak se konaly oslavy. Pietro Frisone, který velel misi AFOR, pořádal sportovní den. 6. polní nemocnice se přihlásila jako družstvo střelecké. Bylo dohromady asi 14 družstev a 6. polní nemocnice se umístila na 4. místě a v jednotlivcích se Jindřich umístil na děleném 2.-3. místě. V době, kdy velitel mise AFOR vyhlášoval výsledky, tak Jindřichovi přišel telefon od náčelníka generálního štábu arm. gen. Šedivého.

12.1 Turecko

Náčelník generálního štábu Jindřicha oslovil, jestli je 6. polní nemocnice schopná poslat do Turecka jednu sanitku s jedním lékařem a s jedním zdravotníkem. Když se ho Jindřich zeptal na důvod, odpověděl, že v Turecku došlo před pár dny k velkému zemětřesení a že jsou všichni pod novinářským tlakem, že se Česká republika nesnaží postiženému Turecku pomoci.

Když se vrátil z vyhodnocení střelecké soutěže, tak o tom hodně přemýšlel. Došel k závěru, že vzhledem k tomu, že zemětřesení bylo rozsáhlé a postižená oblast byla velká a údajně bylo zasaženo zemětřesením více než 100 000 lidí, tak se mu zdálo vyslání jednoho vozidla do postižené oblasti málo a celkem bezvýznamné.

Centrum zemětřesení bylo kolem městečka Gölcük, které leží v severozápadní části Turecka na břehu Marmarského moře a přibližně dvě hodiny jízdy od Istanbulu. V těchto

místech došlo k posunu dna v Marmarském moři. Vytvořil se pokles dna asi o 4 metry, a tím se vlastně celá ta oblast okolo propadla. V té době turecké námořnictvo mělo zrovna nějaké oslavy na bojových lodích, takže se jim některé lodě převrátily a přišli při tom o několik admirálů a vojáků. Bylo to opravdu silné zemětřesení o síle 7,8 RichtEROVY stupnice.

Následující den po telefonátu už měl Jindřich plán, jak by se to dalo vyřešit, aby nejela jen jedna sanitka. Zavolał si pobočnka a nadiktoval mu telegram pro náčelníka generálního štábu, kde vyjádřil svůj názor a svoje stanovisko, jak by to mělo dále probíhat. Telegram odeslali a během hodiny přišel telefonát od náčelníka generálního štábu. Náčelník generálního štábu začal rozhovor se slovy: „*Jestli se nezbláznil?*” Protože Jindřich chtěl přesunout 6. polní nemocnici do postižené oblasti v Turecku a cesta tam byla dlouhá přes 1 200 km. Jindřich si byl vzdálenosti vědom, ale trval na tom a byl si jistý, že přesun zvládnou. Náčelník generálního štábu ukončil rozhovor s tím, že se ještě ozve, protože musí ještě informovat ministra obrany. Za další hodinu mu znova zazvonil telefon. Volal mu ministr obrany Vladimír Vetchý, který se chtěl ujistit, jestli to 6. polní nemocnice zvládne. Jindřich ho ujistil, že ano, nato od ministra dostal zelenou a mohli vyrazit.³⁶

12.2 Cesta do Turecka z Albánie

Následně Jindřich rozdělil 6. polní nemocnici na dvě části. Poté jednu část nechal naložit do aut a během 6 hodin vyrazili směr Turecko. Vzhledem k tomu, že neměl nic v ruce, na co by mohl projet přes ostatní státy, tak si zavolał styčného důstojníka a s jeho pomocí v počítači vytvořili imaginární rozkaz k přesunu a vytiskli ho. V tomto rozkazu byl také seznam techniky a lidí. Jindřich pak pod ten rozkaz dal kulaté razítko velitele 6. polní nemocnice a podepsal se.

Vyrazili, ale cesty v Albánii byly v hodně špatném stavu, takže průměrná rychlost konvoje činila přibližně 25 km/h. Cesta po Albánii byla hodně složitá, protože to byly hliněné cesty s mnoha dírami. Všude prudké srázy, úzké mosty, nebo nízké tunely, kdy museli několikrát svoji techniku z tunelu vyprošťovat. Nicméně po několika hodinách jízdy dorazili k makedonské hranici, kde je zastavil voják. Jindřich vytáhl vytvořený rozkaz k přesunu do Turecka. Voják nad rozkazem chvíli přemýšlel, pak mu na ten rozkaz dal razítko jako do pasu a zvedl závoru. Následně projeli celou Makedonií a při výjezdu z Makedonie dostal na ten rozkaz druhé razítko.

³⁶ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 9. 8. 2017

Bulhaři na hranicích už byli opatrnější. To už tak jednoduché přejet přes Bulharsko nebylo. Na dvě hodiny je na hranicích zastavili a následně Jindřich musel kontaktovat českého velvyslance v Bulharsku. S jeho pomocí následně Bulhaři povolili přesun a bulharská armáda dala jedno svoje vozidlo před a za kolonu. Nesmělo se nikde zastavit a tímto způsobem projeli Bulharskem až na tureckou hranici. Celý přesun Bulharskem trval asi 24 hodin. Když přijeli k turecké hranici, tak byli očekáváni a vítáni. Dočepovali zde zdarma palivo do vozidel a pokračovali do místa postiženého zemětřesením. Ve finále se ukázalo, že ze všech zemí, které jely do Turecka pomoci, se 6. polní nemocnice dostala do postižené oblasti jako první.

12.3 Příjezd a situace ve městě Gölcük

Do oblasti se dostali v noci. Hned ráno zjistili, kde je krizový štáb, tam se přijeli ohlásit a vyžádali si místo pro základnu. Krizový štáb jim dal jeden fotbalový stadion, kde rozbalili základnu a hned se začali o zabranou část starat. V té době už tam byli improvizované tábory, které byly postaveny z toho, co měli místní obyvatelé, nebo co jim poskytla vláda. Takže 6. polní nemocnice je začala zásobovat vodou, potravinami, poskytovala jim hygienické kontroly, aby nevypukla nějaká epidemie. V oblasti byli přes 3 měsíce a za tu dobu provedli přes 12 000 ošetření.

Situace zde byla taková, že to zemětřesení nebyla jednorázová vlna, takže zde zažívali menší otřesy každý den. Než si na to zvykli, tak to bylo dost nepříjemné. Hned na začátku, když ještě nebylo nic postavené, tak seděl Jindřich s ostatními na bobku kolem mapy, kterou měli rozloženou na zemi a během chvíle všichni leželi na zádech, protože jim ta půda ujela pod nohama. Na tom fotbalovém hřišti bylo zemětřesení krásně vidět, protože když přišlo, tak se to hřiště začalo vlnit. Obyvatelé je zde vnímali hodně pozitivně. Kdykoliv někam vyjeli v postižené oblasti, tak jim všichni děkovali za pomoc, takže to bylo pro všechny členy jednotky velice příjemné.

Časem se ukázalo, že práce je zde daleko více, než původně naplánovali. Tak se Jindřich vrátil do Albánie pro další část 6. polní nemocnice, se kterou se následně vrátil do Turecka. Když v Turecku končila jejich mise, tak zrovna byl v Turecku na návštěvě prezident Václav Havel. Když se dozvěděl, že se 6. polní nemocnice vrací domů, tak vyklidil svoje letadlo a odvezl 6. polní nemocnici do Čech a členové vládní delegace následně museli letět

do České republiky normální linkou. Od prezidenta Havla to byl projev poděkování za účast v humanitární pomoci.³⁷

13 Zpátky v České republice z mise AFOR

Když se vrátili z Turecka v říjnu 1999, tak současně končila i mise v Albánii. Takže se celá 6. polní nemocnice vrátila během 14 dnů ze dvou míst do České republiky. Vrátili materiál a s vozidly zaparkovali v Kralupech nad Vltavou. Protože personál polní nemocnice byl složený ze všech možných vojenských útvarů, tak se všichni vrátili ke svým jednotkám. Jindřich tenkrát dostal nabídku, aby šel pracovat na generální štáb na sekci vojenského zdravotnictví. Nakonec nabídku přijal a nastoupil jako náčelník 1. odboru sekce vojenského zdravotnictví generálního štábu do Prahy. Bylo to nepříjemné na dojíždění, protože každý den jezdil z Plzně do Prahy. V tomto zaměstnání měl na starosti reorganizaci zdravotnické služby, ať už mírové, nebo válečné, což byla problematika, která Jindřicha velmi zajímala, a začal postupně reorganizovat zdravotnickou armádní službu. Do toho ještě vymýšlel nové moderní polní nemocnice na základě získaných zkušeností, které si přivezl z misí. Vytvořil zdravotnickou rotu pro brigádu čtvrtého nasazení. Poté vytvořil, ale jenom na papíře, zdravotnický prapor, to už byla obrovská nemocnice s helikoptéry a se vším vybavením. Do toho spadalo řízení běžného života všech těch zdravotnických součástí armády, ať už to byly civilní nemocnice, nebo ošetrovny. V té době se stal de facto největším odborníkem na vojenské zdravotnictví v celé ČR.³⁸

14 Afghánistán (ISAF)

V letech 2002 a 2003 se připravovala velká mezinárodní operace (ISAF) na potírání terorismu. Cílem této operace měl být Afghánistán. Jindřich potřeboval, aby 6. polní nemocnice nasbírala bojové zkušenosti. Dalo se očekávat, že tato mise bude bojová, nebo minimálně blížící se bojové misi, takže měl zájem, aby 6. polní nemocnice jela do Afghánistánu. Nicméně pan ministr obrany Jaroslav Tvrdík si Jindřicha zavolaal a opakovaně ho upozornil, že si nepřeje, aby 6. polní nemocnice do Afghánistánu jela. Rozhodnutí ministra obrany nerespektoval a následně kontaktoval členy přípravné konference v Tampě ve

³⁷ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 9. 8. 2017

³⁸ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 9. 8. 2017

Spojených státech amerických, kde zrovna přípravná konference probíhala. Na této konferenci se plánovala celá operace a zde se řešilo, které jednotky a které státy se této operace zúčastní. V těchto místech měl Jindřich své známé. Následně je požádal, až budou plánovat zdravotnické zabezpečení této mise, tak aby se zmínili o 6. polní nemocnici, se kterou byly dobré zkušenosti. Oni se zmínili a hned poté přišel panu premiérovi Špidlovi dopis, ve kterém byla Česká republika vyzvána, aby se zúčastnila této operace. Konkrétně její 6. polní nemocnice. Vláda nad tímto dopisem zasedla a usnesla se, že Česká republika se této mise zúčastní. Ministr obrany poté dostal pokyn připravit 6. polní nemocnici a vyslat ji do místa konfliktu. Tento Jindřichův akt, vymoci si účast na misi, nastartoval špatné vztahy s ministrem Tvrdíkem, což se mu později vymstilo.

6. polní nemocnice se začala připravovat na základě usnesení vlády. Toto usnesení muselo projít parlamentem a ten rozhodl o rozpočtu na tuto misi, který byl schválen a 6. polní nemocnice se začala připravovat na výjezd. Příprava probíhala v Kralupech nad Vltavou a ve Zbirohu, protože Zbiroh v té době patřil Zdravotnické službě armády České republiky. Po skončení přípravy na zámku Zbiroh přejeli do Prahy na letiště v Ruzyni a z Ruzyně se přesunuli za pomoci Američanů do místa konfliktu do města Kábul ve východní části Afghánistánu. Jindřich zde byl ve funkci velitele celé 6. polní nemocnice.

14.1 Přílet do Kábulu

Kábul je město uprostřed hor v nadmořské výšce 1790 metrů. Situace ve městě byla složitá a v porovnání s českými městy o několik století pozadu. Velká většina Kábulu byla v důsledku situace zničena. Nefungovala zde žádná infrastruktura ani zdravotnická služba. Nejdříve sem přiletěla rekognoskační skupina, která měla za úkol prozkoumat terén a vybrat nejvhodnější místo na postavení základny. Rekognoskační skupina na kraji Kábulu, poblíž anglické základny, našla opuštěnou parcelu obklopenou hradbou, vysokou zhruba 2 metry. Takže to byla i výhoda, protože lidé na té parcele byli tou hradbou chráněni. Velikostně i parcela odpovídala potřebám 6. polní nemocnice, takže si ji zabrali. Postupně sem začali navážet veškerý materiál a techniku 6. polní nemocnice a začali zde budovat základnu. Prakticky od začátku začali poskytovat pomoc místnímu obyvatelstvu přímo na základně ve stanu. Postupně jak se základna rozvíjela, začali budovat i zděnou ambulanci a začali se zapojovat do poskytování pomoci civilnímu obyvatelstvu dál od základny. Nakonec jezdili do vzdálenosti 50 kilometrů od Kábulu.³⁹

³⁹ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 9. 8. 2017

Začátek mise byl z hlediska klimatu příznivý. Přijeli do Kábulu v době, kdy teplota přes den byla přijatelná. Okolní hory měly ještě bílé čepice, takže i vzduch byl takový čistý. Nicméně velmi rychle se ukázalo, že v půdě i ve vodě je celá řada choroboplodných zárodků, takže zde hrozilo vypuknutí epidemie. Ve vodě a v prachu při zkoumání nacházeli cholera, břišní tyfus, hepatitidu, nebo Q horečky a celou škálu dalších onemocnění, o kterých se v České republice už jenom učí v historii medicíny. Klimatické podmínky postupem času byly v Kábulu docela dramatické. Vysoké teploty a nepříjemná prašnost. Takže zkušenosti zde 6. polní nemocnice nabrala skutečně velké. Nikdo z příslušníků 6. polní nemocnice naštěstí ne onemocněl žádnou ze zmíněných nemocí. Jednak to bylo způsobeno profesionalitou a jednak to bylo znalostí, co kolem nich je za infekce a také spousty laboratorních výsledků si mohli udělat sami, díky tomu, že měli s sebou laboratoř.

14.2 Infikované melouny a trocha zeleně na základně 6. polní nemocnice

Stalo se, že se 6. polní nemocnice rozhodla nakoupit melouny z místních zdrojů. Následně si nechali přivést nákladní vůz plný melounů a udělali si vzorky a zjistili, že jsou infikované. Celý náklad tak museli vyhodit. Situace v Kábulu, jak již bylo zmíněno, byla složitá. Kábul je město ze všech stran obklopené vysokými horami a všechny ty výkaly a infekce se za ta staletí nahromadily v Kábulu a i s těmi výkaly místní obyvatelé hnojili svoje políčka a koluje tam voda, která nikam neodtéká, takže to je celé jedna velká infekční oblast. Zajímavá příhoda byla, že zpočátku základna 6. polní nemocnice byla úplně pustá, tak se rozhodli, že aspoň kolem stožáru s vlajkou vysází trávu, aby to hezky vypadalo. Tak si osadili trávu, ale ona jim třikrát pošla, protože bylo takové vedro, že se nedalo ani zalévat, takže ji hned spálili. Nakonec zjistili, že ji musí zalévat kolem půlnoci, kdy ta tráva byla schopná tu vodu přežít. Tak si nakonec vypěstovali kolem vlajky malý kousek zeleně.

14.3 Útok na základnu 6. polní nemocnice

Pobyt v Kábulu byl doprovázen ještě bezpečnostními opatřeními, protože to bylo období, kdy Talibán byl vytlačen z hlavních měst. Nicméně v údolích, v horách a ve vesnicích stále udržoval svoji sílu a de facto ohrožoval spojenecká vojska. V průběhu mise všechny základny zaznamenaly ať už útoky sebevrahů, nebo útoky improvizovanými raketovými prostředky.

6. polní nemocnice jednou dostala varování, že bude napadena. V té době, kdy útok měl proběhnout, se už 6. polní nemocnice opírala o složky afghánské vlády, protože díky

svému vybavení ošetřovali nejen civilní obyvatelstvo, ale i řadu činitelů afghánské vlády. Mezi nimi byl i ředitel zpravodajské služby, kterého Jindřich informoval o tom, že má být podniknut útok na základnu. On Jindřicha ujistil, že nemusí mít obavy. Druhý den ráno byli zástupci velení mnohonárodních sil pozváni na kraj Kábulu, kde bylo vyskládáno deset mrtvých těl s tím, že jde údajně o uprchlé vězně, kteří měli zaútočit na základnu 6. polní nemocnice.

6. polní nemocnice těžila hlavně z toho, že poskytovala pomoc civilnímu obyvatelstvu. Ve finále po počáteční nedůvěře, kdy se stávalo, že po nich házeli kameny, tak následně samo obyvatelstvo chránilo je a jejich základnu zdravotnické služby. Za celou dobu pobytu v Afghánistánu provedli několik desítek tisíc ošetření pro civilní obyvatelstvo a několik stovek ošetření pro spojenecká vojska ISAF. Jednotka po skončení mise byla ohodnocena ve všech kategoriích stupněm Excellent. Což je nejvyšší možný stupeň, který jednotka může získat.

V Afghánistánu měla 6. polní nemocnice 120 osob a skládala se ze zdravotnického jádra, strážní jednotky a čtyř logistiky. V Afghánistánu zkoušeli nový způsob polní nemocnice, kdy nemocniční jádro už bylo v nafukovacích stanech. Osvědčil se i nízký přetlak v celé polní nemocnici, protože vysoká prašnost způsobovala potíže a tím, že nemocniční jádro bylo v mírném přetlaku, tak místo aby spárami dovnitř prach pronikal, tak naopak byl spárami vypuzován. Měli s sebou nové operační kontejnery typu NORMECA a jednotku intenzivní péče. Takže 6. polní nemocnice byla vnímána jako vysoce moderní a sklídila v této oblasti ovace od všech zdravotnických služeb, které se této operace zúčastnily.⁴⁰

15 Konec 6. polní nemocnice

V průběhu mise ISAF se na území České republiky připravoval plán na ukončení činnosti vedení 6. polní nemocnice. Ministr obrany Tvrdík se rozhodl, že vedení polní nemocnice ukončí své angažmá v armádě. Na jeho pokyn začala pracovat vojenská policie, která měla za úkol nashromáždit pochybení velících důstojníků k tomu, aby potom mohl být služební poměr jednotlivých členů velení polní nemocnice ukončen. Takže když se 6. polní nemocnice vrátila z Afghánistánu v polovině října 2002, tak přesto, že přinesli nejlepší možné výsledky, tak už v ČR probíhala celá řada opatření nato, aby byli hodnoceni jako neúspěšní.

⁴⁰ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 19. 10. 2017

Nicméně po počátečním náporu, kdy se zdálo, že se to mediálně už nezvládne, tak se postupně začalo ukazovat, že jednotlivé tzv. kauzy jsou spíše vymyšlené než pravdivé. Z původních asi 13 kauz, které byly rozehrány, aby mohli být jednotliví členové 6. polní nemocnice obviněni, tak ve finále pouze jedna kauza dospěla do úrovně k podání obvinění. Prokurátor toto obvinění přijal. Nicméně jeho dozorující prokurátor toto obvinění odmítl, takže došlo ke sporu mezi prokurátory a řešil to až vrchní prokurátor. V té době to byl JUDr. Pavel Rychetský, který tuto kauzu zamítl.

Rok se během kauz vojenská policie snažila jednotlivé členy 6. polní nemocnice stíhat, ale výsledek byl nulový. Následně došlo k tomu, že pan ministr Tvrdík předal celou kauzu nejspíše po dohodě s panem Grossem Odboru organizovaného zločinu. Tento odbor spadající pod Ministerstvo vnitra na hledání záminek pro ukončení činnosti vedení polní nemocnice strávil další rok. Jejich snahy skončily stejným neúspěchem jako snahy vojenské policie. Výsledek byl přesto takový, že jméno 6. polní nemocnice i jednotlivých členů bylo mediálně dostatečně znehodnoceno k tomu, aby bylo možno ukončit služební poměr tzv. uplynutím.

To znamená, že když se v armádě podepisují služební kontrakty, tak se podepisují na několik let a zrovna v roce, kdy se na vedení 6. polní nemocnice snažili najít záminky pro ukončení činnosti, tak jednotlivým členům končily služební kontrakty. I přesto, že už měli podepsaný navazující kontrakt, a když už všechny snahy selhaly, tak ministr obrany přesvědčil náčelníka generálního štábu generála Štefku, aby zrušil platnost nově potvrzených kontraktů z důvodu nově zjištěných skutečností a nové kontrakty byly zrušeny.

Podle Jindřicha žádné nové skutečnosti zjištěny nebyly. Nicméně po uplynutí doby starého kontraktu odešli jednotliví členové 6. polní nemocnice včetně Jindřicha z armády. Tento odchod byl částečně zaviněn Jindřichovou neposlušností, protože se odmítl řídit rozhodnutím ministra, že 6. polní nemocnice do Afghánistánu nevyjede. Nicméně když 6. polní nemocnice získala v Afghánistánu výborné výsledky a kdyby měl podle slov Jindřicha pan ministr Tvrdík více velkorysosti a méně ješitnosti, tak ty velmi úspěšné výsledky mohl prezentovat jako svoje a mohl odpustit, že bylo porušeno jeho rozhodnutí.

Nestalo se tak. 6. polní nemocnice se sice ubránila, ale vedení bylo rozbito. Následně došlo k tomu, že mužstvo 6. polní nemocnice se nechtělo smířit s tímto výsledkem a projevil určitou hrdost a tvrdohlavost. Ve finále to vedlo k tomu, že tento tým polní nemocnice, který prošel veškerou přípravou v Albánii, Turecku a Afghánistánu, tak byl rozpuštěn a postupně

nahrazen jiným týmem. Takže závěr 6. polní nemocnice nebyl zrovna ideální a ke škodě české armády, která se připravila o zkušený zdravotnický tým.⁴¹

16 Sazka

Když odešel Jindřich z armády, tak to bylo podle jeho slov nejlepší období jeho života. Měl asi 6měsíční prázdniny, kdy byl nezaměstnaný a do práce se příliš nehrnul. Těch 6 měsíců si užíval a napravoval veškeré resty ve vztahu ke kamarádům a rodině, které díky účastem na misích vytvořil. Po 3 měsících Jindřichovi zazvonil telefon, ve kterém se představil pan JUDr. Hušák, který byl v té době generálním ředitelem Sazky a nabídl mu práci v Sazce. Jindřichovi se nechtělo práci přijmout, protože by musel opět dojíždět do Prahy a stěhovat se nechtěl. Další 3 měsíce se rozhodoval, jestli přijmout práci, nebo ne.

Nakonec práci přijal a byl dosazen na pozici vedoucího odboru mezinárodní spolupráce. V té době, co byl přijat na tuto pozici, tak probíhala výstavba Sazka Arény. Druhý den po nástupu do práce byl povolán ke generálnímu řediteli do kanceláře, kde Jindřichovi sdělil, že tato stavba probíhá, a že na stavbě nikomu nevěří a požádal ho, aby šel na stavbu jako jeho oči a uši. Byť byl stále na pozici vedoucího odboru mezinárodní spolupráce, tak se jeho náplň práce okamžitě změnila a začal docházet na stavbu.

Stavba to byla obrovská. Chvilí Jindřichovi trvalo, než pochopil vztahy mezi pracovníky na stavbě a následně se začal zúčastňovat jednání vedoucího a řídicího týmu. Po třech měsících sepsal analýzu, ve které psal svůj dojem o tom, jak to na stavbě chodí a doporučil generálnímu řediteli provést některá zásadní opatření i do vztahu s dodavateli materiálu na stavbu. Generální ředitel jeho správu analyzoval 10 dní a následně mu dal za pravdu a provedl opatření, které mu Jindřich doporučil ve snaze, aby vůbec bylo v Praze mistrovství světa v hokeji.⁴²

16.1 Mistrovství světa v hokeji 2004

Stavba byla v té době v hlubokém skluzu a bez šance, že by se do mistrovství světa dostavěla. Bylo rozhodnuto, co je potřeba na stavbě dodělat, aby se v aréně mohlo mistrovství světa v hokeji 2004 uskutečnit. Halu stihli dokončit tak, že mistrovství světa proběhnout

⁴¹ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 19. 10. 2017

⁴² Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 19. 10. 2017

mohlo, byť některé věci proběhly improvizací a vlastně neproběhl ani jeden den zátěžové zkoušky. Takže se jelo hned od začátku naostro.

V té době už měl Jindřich nejen oči a uši na stavbě, ale byl i předsedou přejímací komise, která přebírala celou halu od zhotovitele na investora, a byl předsedou řídicího týmu mistrovství světa v ledním hokeji. Při mistrovství světa třeba nefungoval integrovaný systém řízení. Tak Jindřich musel nakoupit několik stovek vysílaček a několik stovek lidí v průběhu mistrovství světa monitorovalo jednotlivé technologické celky v hale (motory, ventilace...) a pyramidovým způsobem předávali informace nahoru, jakmile se stalo, co nemělo. Tekla například kanalizace, voda, nebo vypadávaly protipožární spínače. Hala byla hodně rychle dokončena, takže těch problémů za celé mistrovství byla celá řada. Nicméně se to mistrovství světa podařilo uspořádat tak, že si nikdo těch problémů nevšiml. Po skončení mistrovství měl halu převzít tým, který se vedle stavebního týmu Bestsport a. s. připravoval na převzetí haly a zahájení provozu. Ten tým jezdil celé dva roky po všech halách světa, učil se o tom, jak ty haly fungují, a měl celou řadu konzultantů a utratil za to obrovské částky. Následně, když došlo k předávání haly, tak ten tým najednou odmítl převzít odpovědnost a odstoupili od smlouvy.

Při následném zasedání, kde sedělo asi 80 manažerů Sazky, Bestsportu a dceřiných společností, se generální ředitel zeptal, kdo tedy bude řídit Sazka Arénu a následně vyzval Jindřicha, jestli by se tohoto úkolu dočasně nezhostil, než se vytvoří nový tým.

16.2 Řízení Sazka Arény

Tohoto úkolu se Jindřich zhostil a se stavebními inženýry začal řídit Sazka Arénu. Noviny si toho všimly a po měsíci novinové titulky hlásily, že Sazka Aréna nemá žádný program. Nicméně už v prvním roce se jim podařilo do Sazka Arény dostat 120 akcí a tak následně noviny utichly. Ta práce podle jeho slov byla úžasná. Měli vlastně na krku obrovskou nedostavěnou budovu, kdy ráno a odpoledne řešili problémy, vady a nedodělky a večer honili provozní náležitosti, aby vše vůbec fungovalo. Po nocích pak hledali program, aby v té hale probíhaly nějaké akce, a protože ta hala byla nová, tak se tam musely ukázat všechny důležité osobnosti, kterým se musel Jindřich věnovat třeba až do ranních hodin. Sazka Arénu řídil dva roky, které byly plné úžasného adrenalinového života. Pokud nejel do Plzně, tak spal na koberci a nemusel nikoho hlídat, jestli chodí, nebo nechodí do práce. Všichni byli poctiví a ten řídicí tým byl schopný a skvělý. Jednou, když jel Jindřich domů ke

své rodině, tak usnul na dálnici a vyboural se. Naštěstí bez vážného zranění. Úžasná práce to byla i proto, že se potkal s osobnostmi, jako jsou třeba Andrea Bocelli nebo Madonna.

Po dvou letech činnosti v roce 2006 se jim povedlo dostat halu pod kontrolu a do plné funkčnosti. Zvládli také výrazně zredukovat náklady na údržbu a ubránili se i všem návrhům na konkurz. Když Jindřich přebíral společnost Bestsport, která začala po MS řídit Sazka Arénu, tak firma měla milionové dluhy, ale povedlo se jim se z toho vysekat a všechno směřovalo k dobrému. Během těch dvou let strávil většinu času v Praze, a tak se rozhodl poděkovat své rodině za toleranci, protože neměl moc příležitostí, jak s ní trávit čas. Pronajal si jachtu a rozhodl se, že vezme rodinu na týden plavby kolem řeckých ostrovů. Pár dní před odjezdem jiná skupina Sazky nesplnila svoje úkoly a generální ředitel rozhodl, že ruší dovolenou celému vrcholnému managementu. Jindřich šel za generálním ředitelem Hušákem a řekl mu, že se ho tyhle věci netýkají, nicméně generální ředitel Hušák neměl ve zvyku odvolávat, co už nařídil, takže řekl Jindřichovi, že zrušení dovolené platí. Jenže Jindřich na dovolenou odjel, a tím skončila spolupráce s generálním ředitelem. On vedl Sazku způsobem, že si nikdo nemohl dovolit nekázeň. Vedl ji hodně direktivním a tvrdým způsobem. Takže musel na tuto situaci nějak reagovat a několikrát se s Jindřichem sešli a probírali to, co se stalo. Nakonec to dopadlo tak, že Jindřich odešel z funkce ředitele Bestsportu, ale nicméně pokračoval v projektech přímo pro generálního ředitele, jako byl třeba prodej pozemků, které patřily Sazce, anebo instalace herních automatů.⁴³

17 Československá obec legionářská

Na projektech v Sazce dělal do poloviny roku 2010. Poté zde ukončil svoje angažmá a vrátil se do Plzně. V době, kdy dělal na projektech pro Sazku, tak Jindřicha začala zajímat Československá obec legionářská. Do Československé obce legionářské nastoupil v roce 2003 a v roce 2007 se v této organizaci stal 1. místopředsedou a je jím dodnes. Tato funkce je spojena s řízením obce legionářské a starání se o funkčnost této společnosti.

Poté, co odešel ze Sazky, se snažil tuto společnost postavit na nohy a taky začal pracovat pro SUDOP Project Plzeň a.s., kde usedl na křeslo ředitele společnosti.

Československou obec legionářskou přebíral v době, kdy byla regulérně na bankrot a neměli téměř žádné peníze a na výplaty třem svým zaměstnancům dávali svoje vlastní peníze. Dnes je pozice Československé obce legionářské úplně jiná. Nasbíralo se velké množství

⁴³ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 19. 10. 2017

majetku. Rozpočet obce činí 60 milionů korun ročně. Má kolem 50-60 zaměstnanců a obec je autorem velkých a významných projektů, jako je třeba: **Návrat veteránů do práce**. Tímto projektem prošla tisícovka novodobých válečných veteránů. Prvním krokem bylo určit potíže, které ti vojáci mají, když se vrátí z mise v zahraničí. Jestli jsou to sociální problémy, psychické, nebo jiné a druhým krokem bylo pomoci s řešením těchto problémů a návrat do práce.⁴⁴

Projekt **Péče o válečné veterány** byl převzat od Ministerstva obrany. Tento projekt vymyslel Jindřich už v prvních letech 21. století, ale z důvodu změn ministrů v politice tak k uskutečnění projektu nedošlo, došlo k tomu až v roce 2007, kdy se Československá obec legionářská začala starat o druhoválečné veterány. Předtím, než obec legionářská převzala tento projekt, tak fungoval pod hlavičkou Ministerstva obrany. Tento projekt funguje do dneška. Dnes už se Čs. obec legionářská stará zhruba o 700 druhoválečných veteránů, ale před 10 lety se starali o více než 2 000.

Ten projekt má za cíl zabránit sociálnímu vyloučení této skupiny obyvatel ze společnosti. Vzhledem k tomu, že se jedná o kategorii 90 let a více, tak s velkou pravděpodobností už nežijí jejich děti, nebo druhové a družky. Tito váleční veteráni už žijí většinou sami. Proto existuje síť terénních pracovníků, kteří je pravidelně navštěvují a monitorují jejich životní situaci a snaží se jim pomáhat při řešení obyčejných problémů, ať už se to týká úřadů, nebo návštěvy lékaře. Jakmile ten pracovník vyhodnotí, že veterán už není schopný žít samostatně doma, tak vedení Čs. obce legionářské umístí dotyčného veterána do domova důchodců. Čs. obec pro ně pořádá různé akce, jako jsou společná setkání veteránů a návštěvy významných míst při různých výročích, například návštěva Dunkerku. Snaží se publikovat jejich myšlenky a vzpomínky na druhou světovou válku.

Dalším projektem je **Sociální výpomoc**, kdy se z financí obce legionářské hradí úhrady za léky, které musí váleční veteráni platit. Velký projekt je **Legie 100**, který se připravoval čtyři roky od roku 2012. Na tomto projektu pracuje stále mnoho lidí i ve spolupráci se zahraničím a do tohoto projektu se řadí i projekt **Legiovlak**. Tato věrná replika legionářského vlaku z let 1918-1920 putuje nejen po České republice, ale i po Slovensku. Cílem Legiovlaku je přiblížit život prvních československých legionářů. Projekt Legie 100 by měl skončit v roce 2020. Projekt o druhoválečné veterány by měl skončit do dvou let.

Při zasedání sněmu jakožto nejvyššího orgánu obce legionářské v roce 2015 se rozhodlo, že se bude Čs. obec legionářská po roce 2020 věnovat mládeži. Dále by se měli

⁴⁴ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 19. 10. 2017

věnovat projektu POKOS, což je příprava občana k obraně státu. Po skončení projektu Péče o druhoválečné veterány se začnou naplno věnovat péči o novodobé válečné veterány. To jsou účastníci misí od Perského zálivu až po současnost. Těchto veteránů je více než 15 000 a mají také svoje potíže a problémy s návratem do normálního života a je třeba se o ně nějakým způsobem postarat. To jsou hlavní záměry, kudy by se měla Čs. obec legionářská v budoucích letech ubírat.

V roce 2015 při MS v hokeji, které se konalo opět v České republice, se na Jindřicha obrátil Svaz ledního hokeje, jestli by byl ochoten dělat pro tuto akci ředitele bezpečnosti. Rád tuto nabídku přijal a stal se na chvíli ředitelem bezpečnosti pro MS v ledním hokeji.

Po skončení MS v hokeji se začíná více starat o soukromé podnikání provozováním farmy a penzionu a stále působí jako 1. místopředseda Československé obce legionářské.⁴⁵

⁴⁵ Rozhovor s plk. v zál. MUDr. Jindřichem SITTOU, Plzeň, dne 19. 10. 2017

Závěr

Cílem této bakalářské práce bylo interpretovat vojenské mise AČR od Perského zálivu po první misi v Afghánistánu v letech 2002/03. Dále vytvořit biografii novodobého válečného veterána plk. v zál. MUDr. Jindřicha Sitty, který se zúčastnil několika misí po pádu železné opony v ČSSR v roce 1989.

Při svém bádání jsem analyzoval a zpracoval celkem 12 misí, které se ve většině případů odehrávali na Balkánském poloostrově. Při sepisování těchto misí jsem se hodně zaměřil na internetové zdroje a publikace vydané Ministerstvem obrany České republiky. O tom, jak některé mise probíhaly, jsem se dozvěděl z rozhovorů s MUDr. Jindřichem Sittou, který zajímavě o misích, ve kterých byl, vyprávěl.

Jak již bylo zmíněno, odbornou část této bakalářské práce zastupuje celkem 12 misí počínaje operací Pouštní bouře, která se odehrála mezi lety 1990/91 a závěrečnou misí v Afghánistánu v roce 2002/03. Vzhledem k tomu, že bakalářská práce by daleko přesáhla své parametry, omezil jsem se jen na stručnější charakteristiku těchto misí. Do budoucna při tvorbě dalších odborných prací je určitě na čem stavět. Při psaní misí jsem narazil na jeden velký problém a to ten, že některé zdroje fakticky mezi sebou nesouhlasí. Liší se v nich například počet vojáků, nebo doba trvání mise. Zde uvedené číselné údaje v jednotlivých misích vycházejí z internetových zdrojů a knižních publikací, které mi přišly nejvíce věrohodné, a taky se nejvíce shodovaly ve faktech.

Doktor Jindřich Sitta se zúčastnil války v Perském zálivu v operaci Pouštní bouře a následně operace AFOR a ISAF a založil 6. polní nemocnici, která byla ve své době špička moderních polních nemocnic. Práce s tímto válečným veteránem, který dnes pracuje jako 1. místopředseda Československé obce legionářské, byla skvělá. MUDr. Jindřich Sitta byl velice ochotný a naše rozhovory se nesly v přátelském duchu. Jelikož je stále pracující i ve svých 62 letech, tak byl občas problém domluvit si s ním schůzku, ale to byl snad jediný problém, se kterým jsem se setkal při tvorbě jeho biografie. Provedl jsem také rozhovor i s jeho manželkou Libuší Sittovou. Rozhovor se nesl ve stejném přátelském duchu jako s Jindřichem Sittou a dozvěděl jsem se mimo jiné, jak jako rodina prožívala to, že manžel a zároveň otec dvou dětí byl v zahraniční misi, nebo různé historky ze života.

Jsem názoru, že jsem splnil své stanovené cíle mé bakalářské práce a to zejména proto, že jsem si dával hodně záležet při práci s prameny a literaturou a snažil se, aby práce byla co nejkvalitněji zpracována po všech stránkách. O těchto misích by se dalo psát

podrobněji, ale to už bych se nevešel do rozhraní bakalářské práce a zasahoval do obsahově hodnotnějších prací, jako jsou např. diplomová práce, či krátká publikace. Moje bakalářská práce nabízí poznatky z působení AČR v zahraničí v prvních 13 letech od pádu komunismu v ČR. Do budoucna lze tuto práci určitě rozšiřovat a ve výsledku tak vytvořit podrobný přehled všech dosavadních misí, kterých se zúčastnila Armáda České republiky. Biografie válečného veterána MUDr. Jindřicha Sitty, který se mnoha misí v tomto období zúčastnil, dává celé práci zvláštní nádech, kdy se čtenář může vžít do života jednoho z přímých účastníků některých zde uvedených misí a představit si, jak ty mise z jedinečného pohledu probíhaly.

Summary

The aim of this bachelor thesis was to interpret the military missions of the Army of the Czech Republic in the Persian Gulf after the first mission in Afghanistan in 2002/03. Next, to create a biography of a modern war veteran, Reservist Colonel Dr. Jindřich Sitta, MD, who participated in several missions after the fall of the Iron Curtain in the Czechoslovak Socialist Republic in 1989.

During my research, I analysed and processed a total of 12 missions, which in most cases took place on the Balkan Peninsula. When writing about these missions, I focused a lot on Internet resources and publications issued by the Ministry of Defence of the Czech Republic. I learned about how the missions progressed from interviews with Dr. Henry Sitta, MD, who gave interesting recollections about the missions that he was involved in.

As has already been mentioned, the technical part of this bachelor's thesis represents a total of 12 missions from the Desert Storm operation, which took place between 1990/91, and the final mission in Afghanistan in 2002/03. Given that the bachelor's thesis would far exceed its parameters, I limited myself to a more brief description of these missions. It is definitely something to build on in the future, in creating further professional theses. When writing about the missions, I came up against one big major, namely that some sources actually contradict each other. For example, the number of soldiers, or the duration of the missions differ. Here, the figures in the individual missions are based on the internet sources and book publications that appeared most credible to me, and they also substantiated most in the facts.

Doctor Jindřich Sitta participated in the War in the Persian Gulf in Operation Desert Storm, followed by Operations AFOR and ISAF, and founded the 6th Field Hospital, which at the time was one of the best modern field hospitals. Working with this war veteran, who works today as 1st Deputy Chairman of the Legionary Community of Czechoslovakia, was a great experience. Dr. Henry Sitta, MD, was very helpful, and our conversations were in a friendly spirit. As he is still working at the age of 62, it was sometimes a problem to arrange an appointment with him, but that was perhaps the only problem I encountered in putting together his biography. I also interviewed his wife, Libuše Sittová. The conversation was carried out in the same friendly spirit as with Jindřich Sitta, and I learned, among other things, how she and her family coped with the fact that her husband, who was also the father of her two children, was on a foreign mission, as well as different stories from her life.

I am of the opinion that I have fulfilled the stated goals of my bachelor thesis, especially because I placed great emphasis on working with sources and literature, and have tried to carry out the best work possible on all sides. These missions could be written about in more detail, but I would not be able to manage to keep it within the bachelor thesis framework, and would more likely have to proceed with more in-depth works, such as diploma work or a short publication. My bachelor thesis offers the knowledge of the Army of the Czech Republic abroad in the first 13 years since the fall of communism in the Czech Republic. In the future, this work may be expanded and, as a result, a detailed overview of all of the missions of the Army of the Czech Republic may be produced. The biography of war veteran Dr. Jindřich Sitta, MD, who took part in a number of missions during this period, gives a special insight to the work, where the reader can experience the life of one of the direct participants of some of the missions mentioned here, and can imagine how the missions progressed, from a unique point of view.

Prameny a literatury

Blahuš, Petr. Čeští lvi pod Hindúkušem: Afghánistán - Bohem, přírodou i lidmi zkoušená země za ostnatým drátem. Praha: Naše vojsko, 2013. ISBN 978-80-206-1387-5.

Ministerstvo obrany, Procházka Jan, ed. a Xaver Gustav ed. Operace SFOR: Říjen 2000 - duben 2001. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001. ISBN 80-7278-109-X.

Česko. Armáda. 1. mechanizovaný prapor: Operace SFOR. Praha: AVIS, 1999. ISBN 7278-027-1.

Hynek Nik, Eichler Jan, Majerník Lubomír. Konflikt a obnova v Afghánistánu: kontext, prostředí a zájmy. Praha: Ústav mezinárodních vztahů, 2002. ISBN 978-80-87558-06-5.

Majer Petr. Armáda České republiky a zahraniční mise. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - Agentura vojenských informací a služeb, 2003. ISBN 80-7278-183-9.

Marek Vladimír. Trails in the sand: the Czech republic chemists and military medics in Kuwait and Iraq seen by eyes of military correspondent. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - Agentura vojenských informací a služeb, 2003. ISBN 80-7278-194-4.

Palán Vladimír, Nová Drahomíra. Operace IFOR. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 1997. ISBN 80-86049-12-4.

Procházka Jan. Operace „Joint Forge” SFOR II. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 1999. ISBN 80-7278-006-9.

Roušar Jaroslav, Jan Procházka, Xaverová Jarmila. Na cestě integrace. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2004. ISBN 80-7278-211-8.

Růžičková Jana, Xaver Gustav. 43. mechanizovaný prapor v misi SFOR 2. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - Agentura vojenských informací a služeb, 2001. ISBN 80-7278-130-8.

Slavík Herbert, Potůčková Barbora, Stehlík Eduard. Hrdost a odvaha: tváře české armády. Praha: WWA photo, 2010. ISBN 978-80-903963-3-3.

Svoboda Zbyšek, Roušar Jaroslav. Naši vojáci v zahraničí. Praha: Generální štáb AČR v redakci Impuls, 1994. ISBN 80-85469-69-3.

Ve službách míru. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, Generální štáb Armády České republiky, 1996. ISBN 80-85469-98-7.

Xaverová Jarmila. Čeští vojáci v Bosně a Hercegovině v mírových operacích pod vedením NATO. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2002. ISBN 80-7278-156-1.

Mirolav a Belica, Tomáš. Co nezavály písky Mezopotámie: lekce z manipulace a servility: (Češi a Irák 1990-2010). 1. vyd. Praha: Epoque, 2011. ISBN 978-80-7425-057-6.

Internetové zdroje

Pouštní štít a Pouštní bouře - osvobozovací operace, 1990-1991, Kuvajt, 200 příslušníků. In: Ministerstvo obrany České republiky [online]. Praha: Ministerstvo obrany ČR, leden 2007. Dostupné z: <http://www.mise.army.cz/scripts/detail.php?id=3691>.

UNGCI (United Nations Guards Contingent in Iraq), říjen 1991 - listopad 2003, 320 příslušníků. In: Ministerstvo obrany České republiky [online]. Praha: Ministerstvo obrany ČR, leden 2007. Dostupné z: <http://www.mise.army.cz/scripts/detail.php?id=6470>.

UNPROFOR - mírová mise, 1992 - 1995, země bývalé Jugoslávie, 2250 příslušníků. In: Ministerstvo obrany České republiky [online]. Praha: Ministerstvo obrany ČR, leden 2007. Dostupné z: <http://www.mise.army.cz/scripts/detail.php?id=3690>.

UNCRO - mírová mise, 3/1995-1/1996, Chorvatsko-Krajina, 750 příslušníků UNTAES-mírová mise, 1/1996-1/1998, Chorvatsko-Východní Slavonie, 100 příslušníků. In: Ministerstvo obrany České republiky [online]. Praha: Ministerstvo obrany ČR, leden 2007. Dostupné z: <http://www.mise.army.cz/scripts/detail.php?id=3689>.

IFOR - mírová operace, 1995-1996, Bosna a Hercegovina, Chorvatsko, 6 300 příslušníků (včetně SFOR). In: Ministerstvo obrany české republiky [online]. Praha: Ministerstvo obrany ČR, leden 2007. Dostupné z: <http://www.mise.army.cz/scripts/detail.php?id=3708>.

SFOR - mírová operace, 1996-2004, Bosna a Hercegovina, Chorvatsko, 6 300 příslušníků (včetně IFOR). In: Ministerstvo obrany České republiky [online]. Praha: Ministerstvo obrany ČR, leden 2007. Dostupné z: <http://www.mise.army.cz/scripts/detail.php?id=3707>.

AFOR - 6. polní nemocnice, 1999, Albánie, Turecko, 100 příslušníků. In: Ministerstvo obrany České republiky [online]. Praha: Ministerstvo obrany ČR, leden 2007. Dostupné z: <http://www.mise.army.cz/scripts/detail.php?id=3706>.

KFOR - mírová operace, 1999-2/2002, Kosovo, 980 příslušníků. In: Ministerstvo obrany České republiky [online]. Praha: Ministerstvo obrany ČR, leden 2007. Dostupné z: <http://www.mise.army.cz/scripts/detail.php?id=3709>.

ESSENTIAL HARVEST (TFH) - mírová operace, 2001, Makedonie, 120 příslušníků. In: Ministerstvo obrany České republiky [online]. Praha: Ministerstvo obrany ČR, leden 2007. Dostupné z: <http://www.mise.army.cz/scripts/detail.php?id=3705>.

TRVALÁ SVOBODA - protiteroristická operace, 2002-2003, Kuvajt, 612 příslušníků. In: Ministerstvo obrany České republiky [online]. Praha: Ministerstvo obrany ČR, leden 2007. Dostupné z: <http://www.mise.army.cz/scripts/detail.php?id=3688>.

ZEMĚTŘESENÍ V TURECKU SI VYŽÁDALO VÍCE NEŽ 17 TISÍC ŽIVOTŮ. In: Česká televize [online]. Praha: ČTK, 17. 8. 2008. Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/archiv/1444680-zemetreseni-v-turecku-si-vyzadalo-vice-nez-17-tisic-zivotu>.

Rozhovory

Rozhovory s plk. v. zál. MUDr. Jindřichem Sittou (válečný veterán v Perském zálivu a Afghánistánu) nahrané na diktafon 29. 6. 2017, 11. 9. 2017, 19. 10. 2017

Rozhovor s Libuší Sittovou (manželkou Jindřicha Sitty) nahraný na diktafon 1. 10. 2017

Příloha

Seznam příloh

Příloha č. 1 <i>Základna čs. protichemického praporu u města Hafar Al Batin</i>	II
Příloha č. 2 <i>MUDr. Jindřich Sitta ve Válce v Zálivu při operaci Pouštní bouře</i>	II
Příloha č. 3 <i>Čs. protichemický odřad se přesunuje do Kuvajtu</i>	II
Příloha č. 4 <i>První velitel mírové mise UNPROFOR se zdraví se zástupci velitele praporu MS OSN Čs. armády.</i>	II
Příloha č. 5 <i>Kontrolně propouštěcí místo v osadě Podlapač</i>	II
Příloha č. 6 <i>Velitel kontingentu AČR v misi IFOR generálmajor Jiří Šedivý a britský náčelník štábu obrany polní maršál sir Peter.....</i>	II
Příloha č. 7 <i>Při kontrole osob v pásmu separace v misi IFOR</i>	II
Příloha č. 8 <i>Společného česko-britského cvičení v prostoru pěší střelnice Stará Rijeka se zúčastnily zdravotnické týmy z obou armád</i>	II
Příloha č. 9 <i>Při tzv. Českém dnu si příslušníci mezinárodních jednotek SFOR mohli vyzkoušet střelbu z ručních zbraní vojáků AČR.....</i>	II
Příloha č. 10 <i>Na základny českého praporu v Donji Ljubiji a Bosenské Krupě zavítali předseda české vlády Miloš Zeman, ministr obrany Jaroslav Tvrdík</i>	II
Příloha č. 11 <i>Při mezinárodních cvičeních jednotek SFOR se potvrdila vysoká úroveň odborné připravenosti českých vojáků</i>	II
Příloha č. 12 <i>Spojovací uzel polní nemocnice zabezpečoval nepřetržitý kontakt mezi jednotlivými pracovišti, s velitelstvím AFOR i s domovem</i>	II
Příloha č. 13 <i>Prezident České republiky Václav Havel s manželkou Dagmar navštívili Kavaje v doprovodu ministra obrany</i>	II
Příloha č. 14 <i>Kuchaři servírovali pod širým nebem stravu do tradičního polního jídelního nádobí.....</i>	II
Příloha č. 15 <i>Obraz, s nímž se čeští vojáci setkávali často. Děti běženců.</i>	II
Příloha č. 16 <i>Po těžkém zemětřesení v tureckém Gölcüku a Düzce byl i náznak úsměvu dlouho vzácností</i>	II
Příloha č. 17 <i>Ministr obrany Vladimír Vetchý udělil veliteli 6. polní nemocnice podplukovníku Jindřichu Sittovi záslužný kříž ministra obrany ČR III. stupně</i>	II

Příloha č. 18 <i>Všechny uprchlické tábory v albánském Kavaje byly plné dětí, pro něž se stala blízkost mužů ve stejnokrojích všední záležitostí.....</i>	II
Příloha č. 19 <i>Čeští vojáci v mírových operacích na Balkáně při misi KFOR.....</i>	II
Příloha č. 20 <i>Sepisování zabavených zbraní albánských povstalců v misi Essential Harvest .</i>	II
Příloha č. 21 <i>Kontingent 6. polní nemocnice plnil v Afghánistánu stanovené úkoly v náročných klimatických podmínkách</i>	II
Příloha č. 22 <i>Do konce září 2002 bylo v péči 6. polní nemocnice ošetřeno celkem 1 389 příslušníků ISAF a poskytnuta lékařská pomoc celkem 11 647 místním obyvatelům</i>	II
Příloha č. 23 <i>Dne 29. srpna 1999 se 6. polní nemocnice přestěhovala do prostoru velitelství AFOR nedaleko albánského přístavního města Durres</i>	II
Příloha č. 24 <i>Snaha pomoci kosovským běžencům spojila muže i ženy ze zemí blízkých i vzdálených</i>	II
Příloha č. 25 <i>Čeští lékaři a sestry se ujali i doléčení nedávno amputované ruky kosovského Albánce.....</i>	II
Příloha č. 26 <i>Záběr z ošetření turecké pacientky nemůže prozradit nic z tropických veder, která zužovala lékaře a zdravotní sestry</i>	II
Příloha č. 27 <i>Operační sál 6. polní nemocnice.</i>	II
Příloha č. 28 <i>Tahle moderní malá lékárna (spolu s výrobnou infuzních roztoků) je umístěna v jednom ze speciálních kontejnerů a tvoří součást polní nemocnice</i>	II
Příloha č. 29 <i>Rentgenové pracoviště polní nemocnice bylo součástí základního vybavení pro odbornou lékařskou pomoc</i>	II
Příloha č. 30 <i>Polní nemocnice tvořila početnou rodinu, která se rozrůstala o nemocné pacienty. Takové množství textilií k mandlování nemohlo být svěřeno rukám křehké ženy.....</i>	II
Příloha č. 31 <i>Malá tabulka s českou vlaječkou uprostřed závory napovídá, že za ní, pár desítek metrů odtud, stojí naše polní nemocnice.....</i>	II
Příloha č. 32 <i>Bleskový přesun části 6. polní nemocnice z Albánie do Turecka považují mnozí příslušníci nemocnice za jeden z nejsilnějších zážitků</i>	II
Příloha č. 33 <i>Každodenní nástup příslušníků 6. polní nemocnice AČR</i>	II
Příloha č. 34 <i>Letounem An-26 byl do polní nemocnice pravidelně dopravován materiál.....</i>	II
Příloha č. 35 <i>Dne 19. listopadu 1999 byla za přítomnosti prezidenta ČR Václava Havla, ministra obrany Vladimíra Vetchého a MUDr. Jindřicha Sitty mise slavnostně ukončena.....</i>	II
Příloha č. 36 <i>Polní nemocnice se vrátila na nádraží v Kralupech nad Vltavou</i>	II
Příloha č. 37 <i>Slavnostního nástupu příslušníků 6. polní nemocnice na náměstí v Hradci Králové se zúčastnili čelní představitelé Ministerstva obrany a Generálního štábu.....</i>	II

Příloha č. 38 <i>Poděkování veliteli 6. polní nemocnice MUDr. Jindřichu Sittovi za účast v misi AFOR.....</i>	II
Příloha č. 39 <i>Poděkování veliteli 6. polní nemocnice za účast při humanitární pomoci Turecku v roce 1999.....</i>	II
Příloha č. 40 <i>Cena vedoucího Úřadu vlády České republiky udělena 6. polní nemocnici</i>	II
Příloha č. 41 <i>Dekret od prezidenta České republiky Václava Havla o propůjčení bojového praporu 6. polní nemocnici</i>	II
Příloha č. 42 <i>Bitevní řád udělený ministrem obrany, letectva a generálním inspektorem Království Saúdské Arábie</i>	II
Příloha č. 43 <i>Medaile za osvobození Kuvajtu udělená králem Saúdské Arábie Fahd bin Abd al-Azízem</i>	II
Příloha č. 44 <i>Předávání vyznamenání příslušníkům čs. SPCHJ.</i>	II
Příloha č. 45 <i>Medaile a ocenění, které získal plk. v zál. MUDr. Jindřich Sitta za účast v misích</i>	II

Příloha č. 1

Základna čs. protichemického praporu u města Hafar Al Batin.¹

Příloha č. 2

MUDr. Jindřich Sitta (uprostřed) ve Válce v Zálivu při operaci Pouštní bouře.²

¹ SVOBODA Zbyšek, ROUŠAR Jaroslav. Naši vojáci v zahraničí. Praha: Generální štáb AČR v redakci Impuls, 1994, s. 30.

² Foto Juraj Szentkirályi, 1991.

Příloha č. 3

Čs. protichemický odřad se přesunuje do Kuvajtu.³

³ SVOBODA Zbyšek, ROUŠAR Jaroslav. Naši vojáci v zahraničí. Praha: Generální štáb AČR v redakci Impuls, 1994, s. 30.

Příloha č. 4

První velitel mírové mise UNPROFOR na území bývalé Jugoslávie indický generál Nambiar se zdraví se zástupci velitele praporu MS OSN Čs. armády.⁴

Příloha č. 5

Kontrolně propouštěcí místo v osadě Podlapač, kde příslušníci 3. roty rychlého nasazení chránili chorvatské obyvatelstvo v srbské enklávě Republiky srbská Krajina.⁵

⁴ SVOBODA Zbyšek, ROUŠAR Jaroslav. Naši vojáci v zahraničí. Praha: Generální štáb AČR v redakci Impuls, 1994, s. 28.

⁵ SVOBODA Zbyšek, ROUŠAR Jaroslav. Naši vojáci v zahraničí. Praha: Generální štáb AČR v redakci Impuls, 1994, s. 29.

Příloha č. 6

Velitel kontingentu AČR v misi IFOR generálmajor Jiří Šedivý společně s britským náčelníkem štábu obrany polním maršálem sirem Peterem.⁶

Příloha č. 7

Při kontrole osob v pásmu separace v misi IFOR.⁷

⁶ XAVEROVÁ Jarmila. Čeští vojáci v Bosně a Hercegovině v mírových operacích pod vedením NATO. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2002, s. 29.

⁷ Ve službách míru. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, Genrální štáb Armády České republiky, 1996, s. 41

Příloha č. 8

Společného česko-britského cvičení v prostoru pěší střelnice Stará Rijeka se zúčastnily zdravotnické týmy z obou armád, tým EOD a vyčlenění vojáci 4. mechanizovaného praporu.⁸

Příloha č. 9

Při tzv. Českém dnu si příslušníci mezinárodních jednotek SFOR mohli vyzkoušet střelbu z ručních zbraní vojáků AČR.⁹

⁸ XAVEROVÁ Jarmila. Čeští vojáci v Bosně a Hercegovině v mírových operacích pod vedením NATO. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2002, s. 84.

⁹ XAVEROVÁ Jarmila. Čeští vojáci v Bosně a Hercegovině v mírových operacích pod vedením NATO. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2002, s. 85.

Příloha č. 10

Na základny českého praporu v Donji Ljubiji a Bosenské Krupě zavítali v červnu 2001 předseda české vlády Miloš Zeman, ministr obrany Jaroslav Tvrdík a náčelník Generálního štábu AČR generálporučík Jiří Šedivý.¹⁰

Příloha č. 11

Při mezinárodních cvičeních jednotek SFOR se potvrdila vysoká úroveň odborné připravenosti českých vojáků i jejich schopnost spolupracovat s příslušníky armád členských států NATO.¹¹

¹⁰ XAVEROVÁ Jarmila. Čeští vojáci v Bosně a Hercegovině v mírových operacích pod vedením NATO. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2002, s. 87.

¹¹ XAVEROVÁ Jarmila. Čeští vojáci v Bosně a Hercegovině v mírových operacích pod vedením NATO. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2002, s. 87.

Příloha č. 12

Spojovací uzel polní nemocnice zabezpečoval nepřetržitý kontakt mezi jednotlivými pracovišti, s velitelstvím AFOR i s domovem.¹²

Příloha č. 13

Prezident České republiky Václav Havel s manželkou Dagmar navštívili Kavaje v doprovodu ministra obrany a náčelníka Generálního štábu.¹³

¹² Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVÉR Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 17.

¹³ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVÉR Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 4.

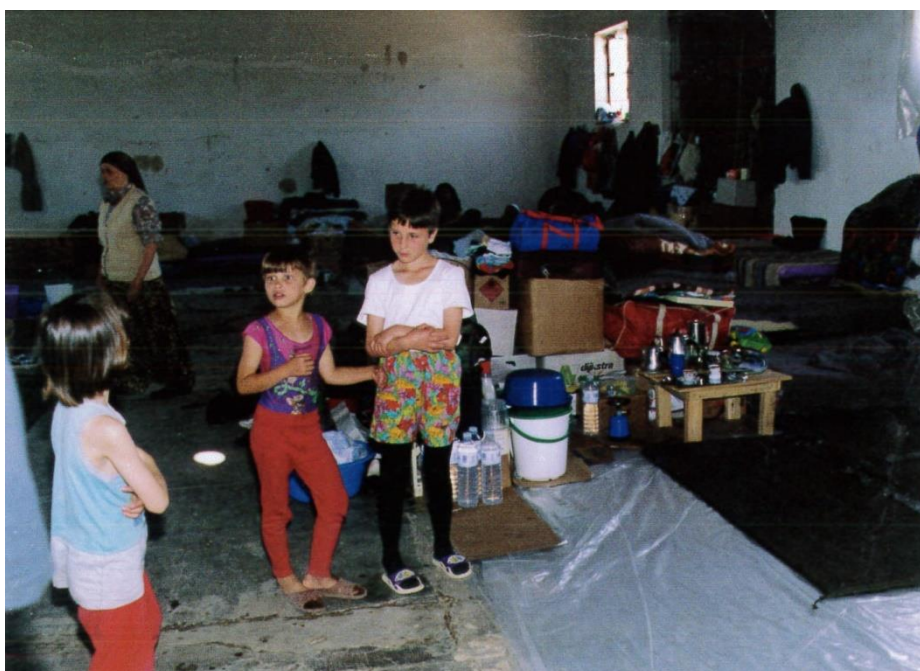
Příloha č. 14

Kuchaři servírovali pod širým nebem stravu do tradičního polního jídelního nádobí.¹⁴

Příloha č. 15

Obraz, s nímž se čeští vojáci setkávali často. Děti běženců. Děti, které získaly pobyt v uprchlickém táboře zkušenost, bez níž se v životě mohli obejít.¹⁵

¹⁴ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVER Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 8.

¹⁵ ¹⁵ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVER Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 12.

Příloha č. 16

Po těžkém zemetřesení v tureckém Gölcüku a Düzce, kde se příslušníci polní nemocnice setkávali s nejrůznějšími zbraněmi, byl i náznak úsměvu dlouho vzácnosti.¹⁶

Příloha č. 17

Ministr obrany Vladimír Vetchý udělil veliteli 6. polní nemocnice podplukovníku Jindřichu Sittovi záslužný kříž ministra obrany ČR III. stupně za mimořádné zásluhy při plnění úkolů v rámci mírové mise v zahraničí.¹⁷

¹⁶ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVER Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 27.

¹⁷ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVER Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 29.

Příloha č. 18

Všechny uprchlické tábory v albánském Kavaje a v jeho blízkosti byly plné dětí, pro něž se stala blízkost mužů ve stejnokrojích všední záležitostí.¹⁸

¹⁸ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVER Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 9.

Příloha č. 19

Čeští vojáci v mírových operacích na Balkáně při misi KFOR.¹⁹

¹⁹ ROUŠAR Jaroslav, PROCHÁZKA Jan, XAVEROVÁ Jarmila. Na cestě integrace. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2004, s. 106.

Příloha č. 20

Sepisování zabavených zbraní albánských povstalců v misi Essential Harvest.²⁰

²⁰ ROUŠAR Jaroslav, PROCHÁZKA Jan, XAVEROVÁ Jarmila. Na cestě integrace. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2004, s. 101.

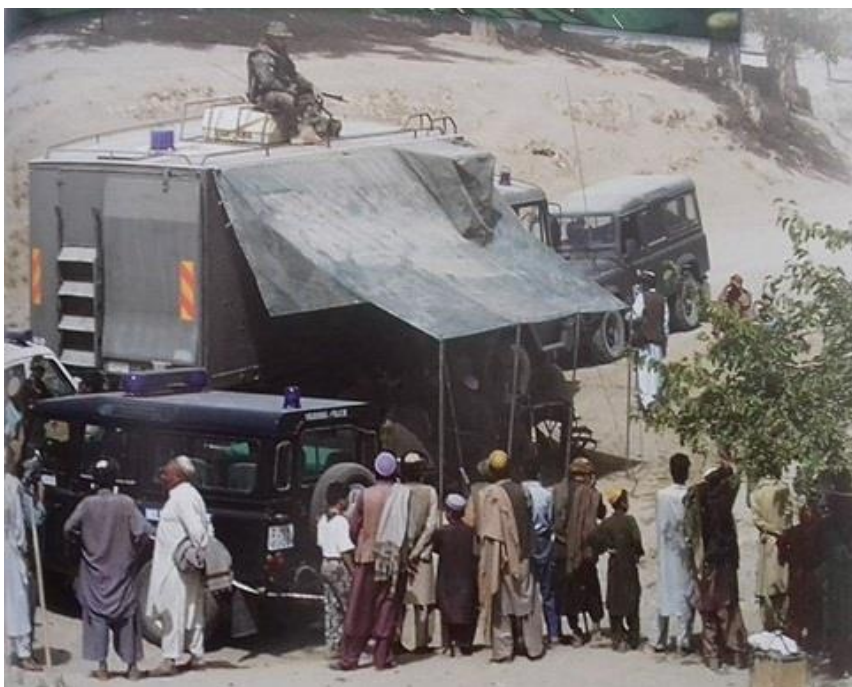
Příloha č. 21

Kontingent 6. polní nemocnice plnil v Afghánistánu stanovené úkoly v náročných klimatických podmínkách.²¹

Příloha č. 22

Do konce září 2002 bylo v péči 6. polní nemocnice ošetřeno celkem 1 389 příslušníků ISAF a poskytnuta lékařská pomoc celkem 11 647 místním obyvatelům.²²

²¹ ROUŠAR Jaroslav, PROCHÁZKA Jan, XAVEROVÁ Jarmila. Na cestě integrace. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2004, s. 144.

²² ROUŠAR Jaroslav, PROCHÁZKA Jan, XAVEROVÁ Jarmila. Na cestě integrace. Praha: Ministerstvo obrany České republiky, 2004, s. 145.

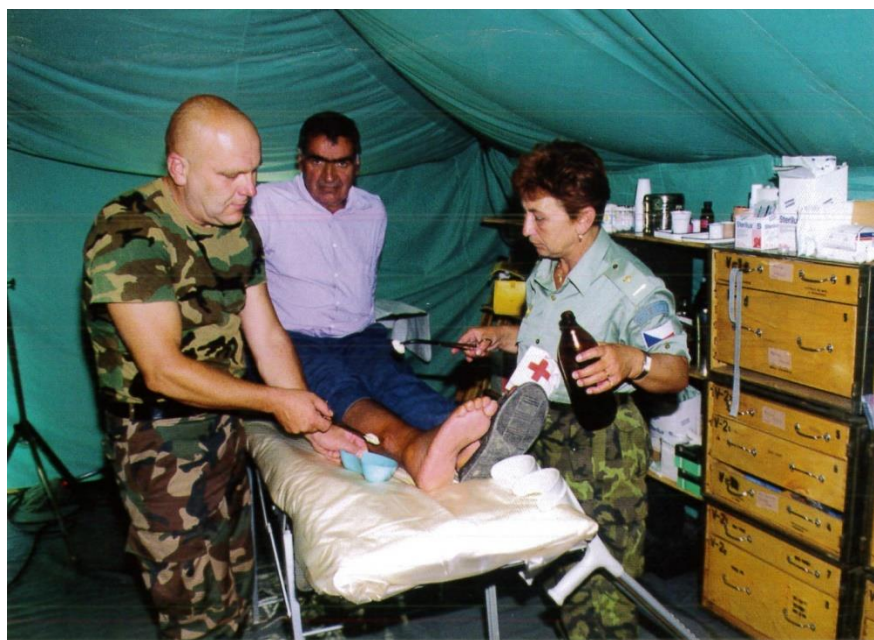
Příloha č. 23

Dne 29. srpna 1999 se 6. polní nemocnice přestěhovala do prostoru velitelství AFOR nedaleko albánského přístavního města Durres.²³

Příloha č. 24

Snaha pomoci kosovským běžencům spojila muže i ženy ze zemí blízkých i vzdálených, bez ohledu na jejich národnost či členství v Severoatlantické alianci.²⁴

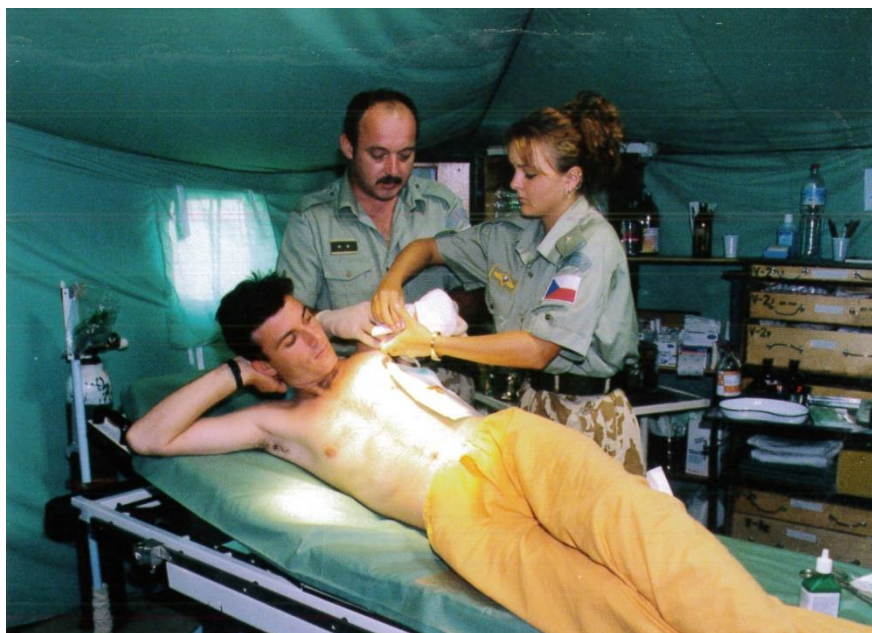

²³ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVER Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 20.

²⁴ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVER Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 15.

Příloha č. 25

Čeští lékaři a sestry se ujali i doléčení nedávno amputované ruky kosovského Albánce, které vyžadovalo zvláštní péči a pozornost.²⁵

Příloha č. 26

Záběr z ošetření turecké pacientky nemůže prozradit nic z tropických veder, která zužovala lékaře a zdravotní sestry ve stanech a stanových přístřešcích, v níž dosahovala teplota až 50 stupňů Celsia.²⁶

²⁵ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVÉR Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 19.

²⁶ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVÉR Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 26.

Příloha č. 27

Operační sál 6. polní nemocnice. Tým lékařů je připraven k chirurgickému zákroku.²⁷

Příloha č. 28

Laik při pohledu na tuto fotografii sotva pozná, že tahle moderní malá lékárna (spolu s výrobnou infuzních roztoků) je umístěna v jednom ze speciálních kontejnerů a tvoří součást polní nemocnice.²⁸

²⁷ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVER Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 3.

²⁸ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVER Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 16.

Příloha č. 29

Rentgenové pracoviště polní nemocnice bylo součástí základního vybavení pro odbornou lékařskou pomoc.²⁹

Příloha č. 30

Polní nemocnice tvořila početnou rodinu, která se rozrůstala o nemocné pacienty. Takové množství textilií a lůžkovin k mandlování nemohlo být svěřeno rukám křehké ženy.³⁰

²⁹ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVER Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 6.

³⁰ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVER Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 13.

Příloha č. 31

Malá tabulka s českou vlaječkou uprostřed závory napovídá, že za ní, pár desítek metrů odtud, stojí naše polní nemocnice.³¹

Příloha č. 32

Bleskový přesun části 6. polní nemocnice z Albánie do Turecka postiženého hrozivým zemětřesením považují mnozí příslušníci nemocnice za jeden z nejsilnějších zážitků z pobytu v misi.³²

³¹ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVER Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 2.

³² Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVER Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 25.

Příloha č. 33

Každodenní nástup příslušníků 6. polní nemocnice AČR před maskovanými pracovišti postavenými v prostorách kasáren albánské armády v Kavaje.³³

Příloha č. 34

Letounem An-26 byl do polní nemocnice pravidelně dopravován materiál, který její příslušníci nezbytně potřebovali ke své práci.³⁴

³³ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVER Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 1.

³⁴ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVER Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 21.

Příloha č. 35

Dne 19. listopadu 1999 byla za přítomnosti prezidenta ČR Václava Havla, ministra obrany Vladimíra Vetchého a MUDr. Jindřicha Sitty mise AFOR slavnostně ukončena.³⁵

Příloha č. 36

Polní nemocnice se vrátila na nádraží v Kralupech nad Vltavou, do města, v němž sídlí pobočka zdravotní základny.³⁶

³⁵ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVER Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 31.

³⁶ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVER Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 28.

Příloha č. 37

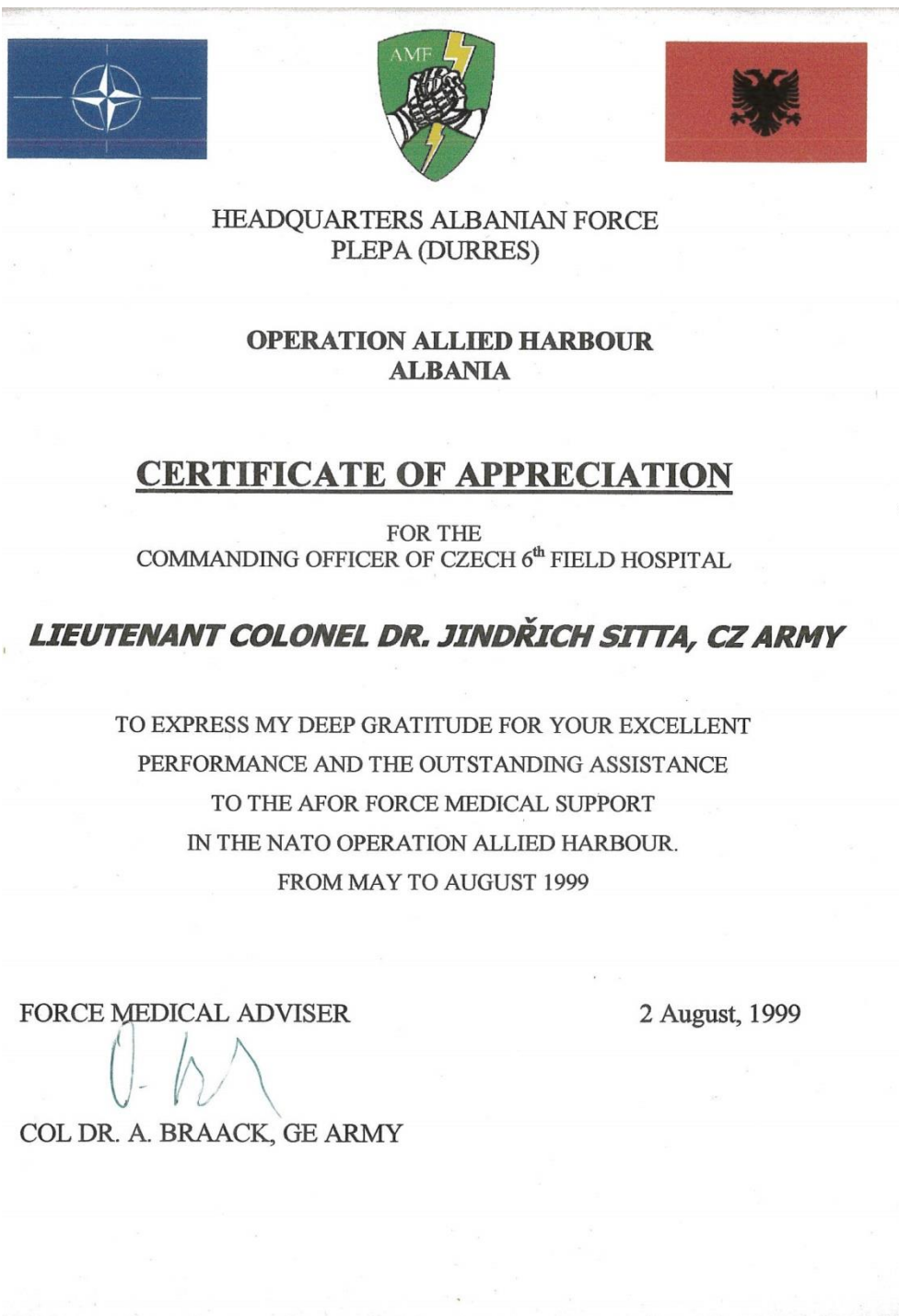
Slavnostního nástupu příslušníků 6. polní nemocnice na náměstí v Hradci Králové se dne 27. listopadu zúčastnili čelní představitelé Ministerstva obrany a Generálního štábu, kteří všem účastníkům mise poděkovali za úspěšné splnění úkolů a předali jim zasloužená vyznamenání.³⁷

³⁷ Ministerstvo obrany, PROCHÁZKA Jan, ed. a XAVER Gustav ed. 6. polní nemocnice. Praha: Ministerstvo obrany České republiky - AVIS, 2001, fotka č. 30.

Příloha č. 38

Poděkování veliteli 6. polní nemocnici MUDr. Jindřichu Sittovi za účast v misi AFOR.³⁸

³⁸ Osobní materiál MUDr. Jindřicha Sitty.

Příloha č. 39

Poděkování veliteli 6. polní nemocnice MUDr. Jindřichu Sittovi za účast při humanitární pomoci Turecku v roce 1999.³⁹

AMBASSADOR
OF THE CZECH REPUBLIC

Ankara 17. listopadu 1999

Vážený pane podplukovníku,

působení 6. Polní nemocnice AČR v zemětřesením postiženém Gölcüku po téměř třech měsících končí. Využívám této příležitosti a rád bych Vám i všem příslušníkům nemocnice vyjádřil obdiv a uznání za práci, kterou jste ve velmi nesnadných podmínkách v Turecku odvedli od prvních hodin svého nasazení.

Presvědčil jsem se osobně, že jste pracovali bez ohledu na vlastní pohodlí s maximálním nasazením a pochopením pro lidi, kteří se v důsledku katastrofální živelné pohromy dostali do extrémní situace. Presvědčili se o tom i obyvatelé Turecka. Získali jste jejich důvěru a upřímnou úctu ke své profesionalitě. Ale především jste udělali velmi mnoho pro dobré jméno České republiky. Jsem si jistý, že v Gölcüku a okolí bude mít naše země mnoho nových přátel a příznivců.

Děkuji Vám i za účast na recepci u příležitosti našeho státního svátku v Ankaře. Rád bych řekl že je pro mne velmi příjemné, že jste na hosty zapůsobili velmi dobře a nejedem z nich si díky Vaší přítomnosti uvědomil, že humanitární pomoc České republiky Turecku dále trvá. Přijměte několik fotografií z recepcce jako malou vzpomínku na nelehké dny, které jste v Turecku prožili.

Za sebe i všechny spolupracovníky přeji Vám i všem Vaším kolegům hodně osobního štěstí, spokojenosti a profesionálních úspěchů. Přeji Vám všem šťastnou cestu domů.

S upřímnými pozdravy

Vážený pan

pplk. MUDr. Jindřich S I T T A
velitel
6. polní nemocnice
Armády České republiky

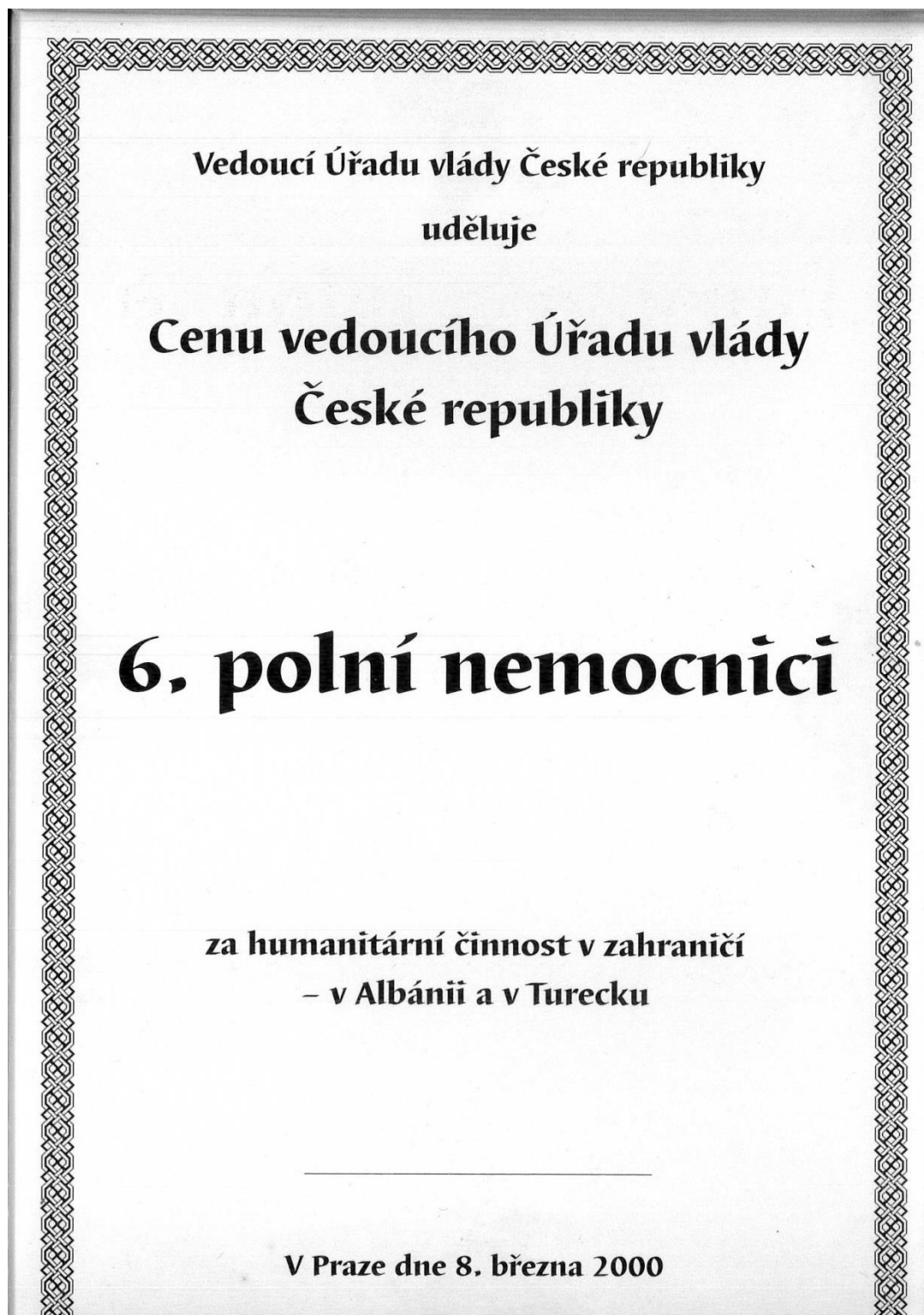
G ö l ç ü k

³⁹ Osobní materiál MUDr. Jindřicha Sitty.

Příloha č. 40

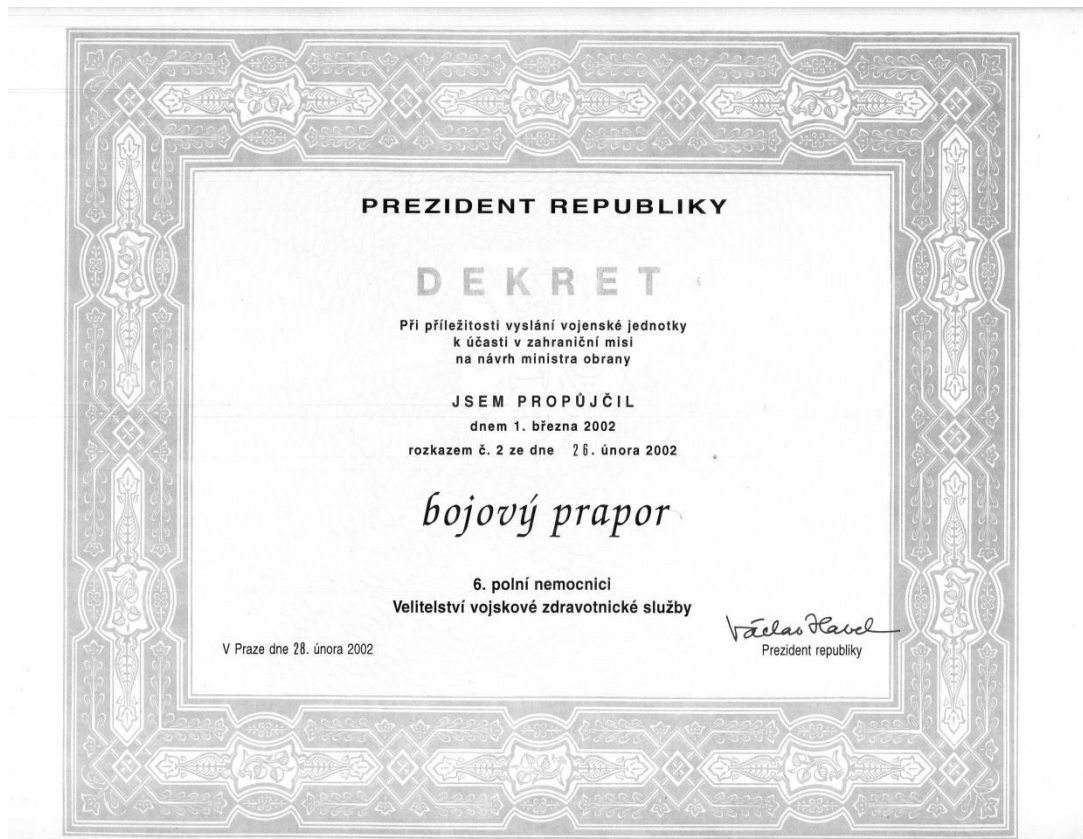
Cena vedoucího Úřadu vlády České republiky udělena 6. polní nemocnici. Bohužel podpis je ve špatném stavu.⁴⁰

⁴⁰ Osobní materiál MUDr. Jindřicha Sitty.

Příloha č. 41

Dekret od prezidenta České republiky Václava Havla o propůjčení bojového praporu 6. polní nemocnici.⁴¹

⁴¹ Osobní materiál MUDr. Jindřicha Sitty.

Příloha č. 42

Bitevní řád udělený ministrem obrany, letectva a generálním inspektorem Království Saúdské Arábie.⁴²

⁴² Osobní materiál MUDr. Jindřicha Sitty.

Příloha č. 43

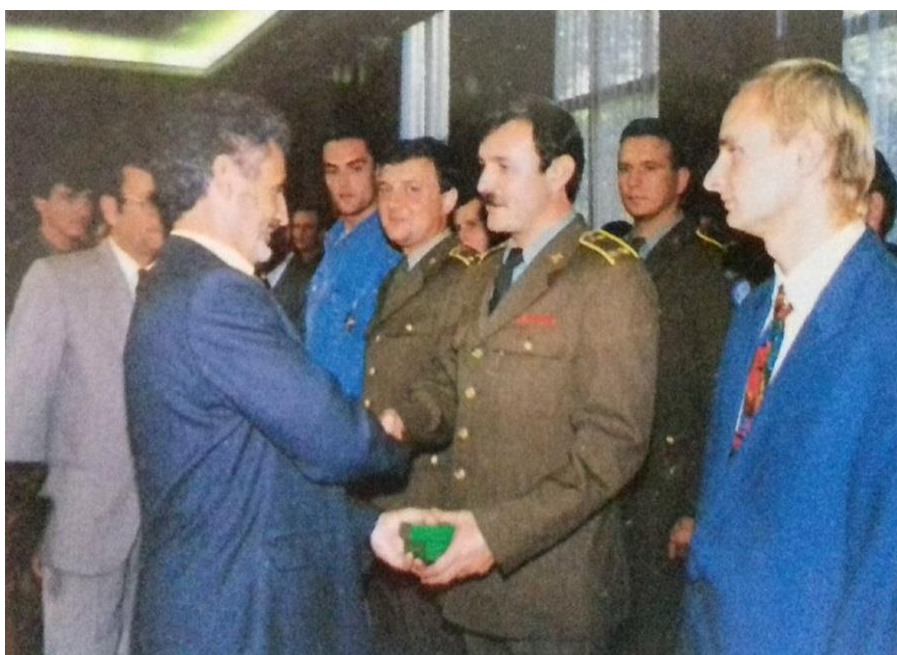
Medaile za osvobození Kuvajtu udělená králem Saúdské Arábie Fahd bin Abd al-Azizem.⁴³

⁴³ Osobní materiál MUDr. Jindřicha Sitty.

Příloha č. 44

Předávání vyznamenání příslušníkům Čs. SPCHJ.⁴⁴

Příloha č. 45

Medaile a ocenění, které získal plk. v zál. MUDr. Jindřich Sitta za účast v misích.⁴⁵

⁴⁴ SVOBODA Zbyšek, ROUŠAR Jaroslav. Naši vojáci v zahraničí. Praha: Generální štáb AČR v redakci Impuls, 1994, s. 32.

⁴⁵ Osobní materiál MUDr. Jindřicha Sitty.